

DEN*danske* STJERNE

September 1972 · 121. Årgang · Nummer 9

Det inspirerende budskab

AF ÆLDSTE WILLIAM H. BENNETT,
assistent til De Tolvs Råd

Siden udgivelsen af Mormons Bog er arkæologiske og andre videnskabelige beviser, som understreger bogens sandfærdighed, fremkommet i en forbavsende fart.
Men de håndgribelige beviser giver i sig selv ikke noget vidnesbyrd. Ældste Milton R. Hunter har sagt følgende:
„Man kan undre sig over, at så mange intelligente mennesker har forkastet Mormons Bog. Måske er det fordi, der er så meget, som de kan kalde mirakuløst, forbundet med dens oprindelse, opbevaring, udgivelse og oversættelse."
Apostlen Paulus forklarede, at det kun er igennem Guds Helligånd, at åndelige ting kan forstås og modtages af mennesket.
Paulus forklarer at: „Ingen kender, hvad der bor i Gud, uden Guds Ånd."
„Men et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der stammer fra Guds Ånd; thi det er ham en dårskab, og han kan ikke forstå det, thi det må bedømmes åndeligt." (1. Kor. 2:14)
„Således vil almindelige mennesker, hvis hjerter ikke påvirkes af Helligånden se på Mormons Bog og alle de store og vidunderlige ting, som Jesus Kristus gjorde for dens tilblivelse og udgivelse, opfattes som menneskelige fantasterier og usande. På den anden side set, når Helligånden bærer vidnesbyrd for et menneskes hjerte og sjæl om Mormons Bogs guddommelighed, kender de åndeligt betonede mennesker denne bogs guddommelige ægthed, og denne virkelighed bliver af afgørende betydning for hele deres tilværelse. De føler sig hele tiden tilskyndet til at vidne.
Jeg bærer vidnesbyrd om, at Mormons Bog er sand. O

INDHOLDSFORTEGNELSE

På omslaget: Den norske opdagelsesrejsende, Thor Heyerdahl, har fornylig diskuteret sine rejser med kirkens unge medlemmer. Nogle af deres spørgsmål og hans svar findes i denne udgave af *Den danske Stjerne*.
Omslaget viser foruden billedet af den opdagelsesrejsende og hans gode venner også Ra I under bygning, Ra II i høj sø og fartøjets kæle-abe siddende på en af provianttønderne.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

September 1972
121. Årgang · Nummer 9

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Grant R. Ipsen,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Koordinator:
Jørgen Ljungstrøm

Nyheder:
Ellen Valgren

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 15.- pr. halvår kr. 30.- for et helt år, i udlandet $ 4.00 for helt år. I løssalg kr. 3.- pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Præstedømmemødet 2. Okt. 1971
PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Præstedømmets velsignelser

Mine kære brødre i præstedømmet. Jeg er taknemmelig for at være sammen med jer til dette præstedømmets møde, og jeg vil gerne sige et par ord om, hvordan præstedømmet anvendes til menneskets gavn.

Dette præstedømme administrerer evangeliet. Det er en myndighed, der er overdraget os af Herren selv, således at vi kan gøre, hvad der er nødvendigt for at frelse og ophøje os selv og vore venner til Himlens celestiale kongerige.

I en tidlig åbenbaring til Joseph Smith sagde Herren:

„Om du vil gøre det gode og holde trofast ud til enden, skal du blive frelst i Guds rige, hvad der er den største af alle Guds gaver; der findes ingen større gave end frelsens gave." (L. & P. 6:13)

Frelse, som er den største velsignelse, nogen kan modtage, kommer gennem lydighed mod evangeliets love og da evangeliet administreres gennem præstedømmets kraft, er præstedømmet givet til os, for at vi og vor Faders øvrige børn kan blive velsignede.

Det er igennem præstedømmets kraft og myndighed, at evangeliet prædikes, og hvilken større velsignelse kan blive mennesker til del, end at antage evangeliet?

Det er igennem præstedømmets kraft, at mennesker kan blive døbt til syndernes forladelse, og at de livet igennem modtager den frelsende kraft fra Helligånden.

Vi modtager Det melkisedekske Præstedømme ved at indgå en pagt.

Vi lærer at lovprise vort kald og at leve af — „hvert ord, der udgår af Guds mund." (Matt. 4:4)

Ægteskab for tid og evighed er en „præstedømmets ordre" i hvilken de implicerede parter loves kongeriger og troner, hvis de er sande og trofaste mod deres pagter.

De brødre, der holder det hellige præstedømme, gives, på grund af deres tro, mulighed for at hjælpe de syge, således at de hellige, der tror, kan blive helbredt og raske, hvis de da ikke er „bestemt til at dø." (L. & P. 42:48)

Således er det på alle områder, hvor kirken yder tjenester. Herrens velsignelser tilbydes de hellige og hele verden gennem de, som holder det hellige præstedømme, de, der repræsenterer Gud, og som virkelig er hans tje-

nere og forvaltere og er villige til at tjene ham og holde hans befalinger.

Min bøn til brødrene i præstedømmet skal være, at de vil bruge den myndighed, som de har modtaget til at velsigne først sig selv og derefter deres næste, idet de handler i overensstemmelse med kirkens regler.

De, som kan og er værdige dertil, skal som svar på dette kald, prædike evangeliet hjemme og ude i verden.

Mænd skal velsigne deres koner og børn. Vi må alle gøre os fortjente til Herrens velsignelser, som er de velsignelser præstedømmet skænker os.

Mine kære brødre, det er ikke en let sag eller en ubetydelig ting at holde præstedømmet i hævd, at Herrens kraft og myndighed, hvilket er givet os ved, at Herren har åbnet Himlene i disse sidste dage, således at enhver velsignelse igen kan blive tilgængelig, ligesom dengang de første menneske kom til jorden.

Det er min bøn, at vi alle må lære vore pligter at kende, at vi må holde præstedømmet i hævd, at vi må ære vore kald, og at vi må bruge vort præstedømme til velsignelse for os selv, vore brødre og alle de, som værdsætter frelsens plan, som vi udbreder til hele verden.

Jeg vil gerne give en velsignelse til alle de, der har modtaget præstedømmet, som er blevet ordineret, og som har et job og er trofaste deri.

Vi er ansvarlige, fordi vi ikke kun har modtaget præstedømmet til vor egen gavn, men vi har også ansvar for at velsigne og gøre godt imod alle de mennesker, der findes spredt udover hele jordens overflade, og som er villige til at omvende sig og modtage evangeliet.

Vi må bringe dette frelsens budskab ud til alle dele af verden. Det er vort ansvar.

Jeg vil gerne erklære jer min villighed til sammen med jer, mine gode brødre, at gøre alt, hvad der er muligt for at bringe frelse til enhver sjæl, i hele verden, og som er villig til at omvende sig. Jeg siger dette i Jesu Kristi navn. Amen.

○

Man kan komme dertil, herfra

ÆLDSTE MARVIN J. ASHTON,
medlem af De tolvs Råd

Når jeg ser på denne store forsamling bestående af præstedømmets bærere, og tænker på, hvad jeg har at give jer af det, der ligger mig på sinde, kan jeg ikke lade være med at tænke tilbage på en fortumlet og forvirret ung mand i en storby.

Han var faret vild. I sin desperation standsede han en mand på fortovet og sagde: „Hvorledes kommer jeg til det og det sted herfra?"

Efter at have tænkt sig godt om, og med tanke på skyskrabere, den tætte trafik, forvirrede gader, flodernes snoede løb, motorveje, broer og tuneller osv. sagde manden: „Du kan ikke komme dertil herfra."

Jeg har ofte tænkt på dette svar, især når jeg har betragtet nogle af vore unge i deres nuværende plads i livet.

Nogle er fortabte, vildfarne, forvirrede, bange, syge, usikre og modløse. Hvilken tragedie at være i denne situation og få det ovenfor nævnte svar på sine spørgsmål: „Hvorledes kan jeg komme tilbage dertil, hvor jeg var?" eller: „Hvorledes kan jeg komme dertil, hvor jeg gerne vil?"

Djævelens disciple lærer os, at der ikke er nogen vej tilbage, de siger: „Lev livet, det gør alle de andre, vær sammen med dem, der er „in", det er meget skægere at være fortabte."

Djævelen er en fjende af Gud og frister til synd.

„Derfor kommer alt godt fra Gud; og det, som er ondt, kommer fra djævelen; thi djævelen er en fjende af Gud og strider altid imod ham samt indbyder og lokker til synd uophørligt og til at gøre det, som er ondt." (Mor. 7:12)

Hvilken dejlig dag det vil være for en hvilken som helst fortabt ung mand, når han i modsætning til den unge mands oplevelse i den store by, vil kunne finde nogen, der siger: „Ja, du kan godt komme dertil herfra, kom, følg mig."

Jeg erklærer ydmygt, men med hele min stillings kraft, til vor „fortabte" ungdom de unge mænd og unge piger, I kan komme tilbage derfra, hvor I står.

Det store sociale hjælpeprogram i vor kirke, der virker i kraft af præstedømmet, rækker en hjælpende hånd til vore unge mennesker med sociale og følelsesmæssige problemer.

Som præsident Smith har sagt til os i aften, kan vi ved at ære vort præstedømme hjælpe dem til at finde vejen tilbage til glæde og gode forhold.

Unge mennesker, bliv ikke skuffede. Gud elsker jer, han bryder sig om jer, Han ønsker jer tilbage til sin fold, hvor der er trøst, venskab og et formål med livet.

Vi, der er ledere, må nødvendigvis gøre vore unge virkeligt begribelige, at Gud elsker dem, uanset hvor de er. Vi må ofre vor tid og vore talenter på dette.

„Og glem ikke at gøre vel og del med andre; thi i sådanne ofre har Gud velbehag." (Heb. 13:16)

Jeg beder til Gud, at vi i fremtiden må kunne overføre den positive, lyksalige og righoldige levemåde til de, der er omkring os.

Jeg vil i korthed delagtiggøre jer i nogle oplevelser, jeg har haft med nogle venner, som kan bevise, at du kan komme dertil, hvorfra du end er.

Roger Locke, en af mine venner, er for tiden indespærret i Utahs statsfængsel. (Jeg har netop besøgt Roger i løbet af de sidste dage og har hans og Warden John Turners tilladelse til at omtale hans navn og hans tanker.) Iøvrigt vil jeg sætte pris på, at I unge mennesker, som bærer Det aronske Præstedømme, vil huske, at når jeg tager på besøg i fængslet, har jeg nogle af de samme vanskeligheder, som de indsatte, nemlig, at det er let for mig at komme ind men vanskeligt at komme ud.

Det vanskelige ligger i, at jeg bliver standset af fanger, som ønsker at tale med mig.

Ved mit sidste besøg standsede en ung mand mig, og vi talte sammen i et kvarters tid. Jeg mente ikke, at jeg behøvede at spare på tiden.

Da jeg forlod ham, sagde han, og jeg vil aldrig glemme det:

„Tak fordi du ville tale med mig."

Da jeg kørte hjem den aften, blev jeg klar over, at jeg måske havde sagt 24 eller 25 ord, men det er netop sådanne samtaler, hvor vi lytter til hinanden, vi behøver mange flere af.

Men det er en anden sag, lad os komme tilbage til Roger.

Han sagde: „Jeg vil ikke bebrejde nogen derhjemme, fordi jeg er i fængsel i dag, men det er en kendsgerning, at jeg ikke havde noget tilhørsforhold til familien."

Jeg deltager i familiehjemmeaftensprogrammet her i fængslet.

Uden de forældre, som jeg har fået tildelt gennem det sociale hjælpeprogram, ville jeg have opgivet mange gange.

Disse mennesker elsker mig som deres egen søn. Jeg har aldrig følt

dette før, heller ikke da jeg var en lille dreng.
Med deres og andres hjælp tror jeg på, at jeg kan komme tilbage skridt for skridt.
Jeg er ikke stolt af at være i fængsel, men jeg er stolt af mine sidste oplevelser herinde.
Vi har en tendens til at bebrejde andre, men vi bryder os ikke om at bebrejde vore forældre, at de ikke skulle elske os, for vi ved, at de gør det, men de er måske ikke vejledt til at opdrage os i den rigtige retning.
Måske ville mange af os mene, at Roger havde mistet troen på at komme tilbage, at han havde gjort for mange sidespring, men det mener han ikke selv. I stedet takker han nu de, som hjælper ham og er yderst taknemmelig for den drejning, hans liv nu i dag har taget.
Tilhængere af vor kirke er desværre i mindretal blandt de fængslede og desværre omtales de ofte af deres medfanger på en lidet smigrende måde.
Men denne unge mand, velsignet være hans mod, skammer sig ikke over at være medlem af Guds „regiment" i Utahs statsfængsel. Han synes at være besluttet på at vende om.
For nogle uger siden besøgte jeg en ældste på missionsskolen. Under mit interview spurgte jeg:
„Er din far medlem af kirken?" Han sagde: „Nej!"
„Er din mor medlem af kirken?" spurgte jeg.
Han svarede med et smil: „Kun lige netop!"
Jeg sagde: „Synes din far om, at du rejser på mission?"
Han svarede: „Nej!"
„Vil din more gerne have, at du tager på mission?"
„Hun er vist nærmest ligeglad, om jeg gør det eller ej."
„Hvem har haft størst indflydelse på din beslutning om at tage afsted?"
Uden tøven svarede han: „Det har jeg selv, jeg har altid ønsket det, fordi jeg vidste, at det ville betyde fremgang for mig."
Jeg så den unge mand i øjnene og sagde: „Jeg kan høre og føle, at du vil få succes."
Det var en beslutsom ung mand, der nogle måneder tidligere kunne have sagt: „Min far er ligeglad, og det er min mor også, hvorfor skulle jeg så ikke også være det?"
Denne vidunderlige missionær kender vigtigheden af at gå fremad, og han har mod til at fortsætte ad de veje, der fører til lykke.
Han indrømmede overfor mig, at han engang var fortabt, men nu ved han helt sikkert, hvor han går hen, og hvorledes han skal komme der.
Under et besøg i et ungdomshjem for nogle måneder siden, blev min opmærksomhed henledt på tre unge piger, der stod sammen for at overvære et kirkemøde. De så ud til at være ti — tolv år gamle.
Jeg fandt senere ud af, at de kun var blevet anbragt på ungdomshjemmet for nogle få dage, medens man prøvede at finde en løsning på nogle problemer.
Inden gudstjenestens begyndelse så jeg dem, tilsyneladende optaget af en alvorlig samtale.
„Hvad mon de taler om?" tænkte jeg. Min nysgerrighed drev mig nogle få skridt nærmere for at opfange nogle ord.
Jeg blev rørt, da jeg hørte en af pigerne sige til sin veninde: „Jeg gad vide, om der kommer nogen i dag, som har lyst til at tage mig med hjem. Det kunne være dejligt at bo hos nogen, som ønsker at have mig."
Her var en ti-årig, som ikke var ønsket. Hendes forældre havde givet udtryk overfor ansvarsmyndighederne, at de var glade, da hun blev sat ind, fordi de således blev fri for at skændes med hende.
Hvilken lykke var det ikke senere at erfare, at hun med hjælp fra autoriserede socialrådgivere i kirken var blevet anbragt i et nyt hjem, adopteret, elsket og vejledt af nye forældre.
Elskelige stedforældre hjælper hende nu med at finde vejen omgivet at familiens varme sammenhold.

Mange stofmisbrugere prøver i dag desperat at finde vejen tilbage. Det er vanskeligt, udfordringen er kolossal.

Jeg er glad for at kunne fortælle, at mange klarer det, takket være venner, frivillige medlemmer, bærere af præstedømmet, som er interesseret og ønsker at hjælpe, og som forstår.

Vort syn på sagerne, vor forskellighed, vore hastige kommentarer og mangel på tålmodighed, afstedkommer ofte følgende udtalelser: „Du er håbløs. Du kan ikke forandre dig. Du er for langt ude."

Efter at have besøgt en af vore unge piger, som har været forfalden til narkotika i mange måneder, var hendes eneste, men mest opmuntrende bemærkning efter tre timers alvorlig samtale: „Tak, fordi du ikke affærdigede mig."

To besøg senere spurgte hun: „Tror du, jeg kan blive en god skolelærerinde?"

Til et oprigtigt — ja — svarede hun: „Tak, jeg vil prøve. Jeg er kun tre semestre fra at få min lærereksamen."

Denne pige klarer det at komme tilbage. Nogen tror på hende, og nogen har overbevist hende om, at hun kan komme tilbage.

Den tur hun er ude på nu, vil bringe hende tilbage til hjemmet.

Lad alle os, som bærer præstedømmet, unge som ældre, i dag modtage udfordringen til altid at søge og vejlede de, som midlertidigt er borte. Lad os vise dem vejen ved vort eksempel, vor kærlighed og overbevisning.

De fortjener vor hjælp. De ønsker vejledning. De behøver vor kærlighed.

I unge præstedømme-bærere, ær dette præstedømme, opbyg jer selv ved at medvirke til at hjælpe en, som midlertidigt har mistet fodfæstet.

Det, der står i Mattæus 23:37, er i sandhed magtfuldt og værd at huske: „Hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke."

Med jeres tilladelse vil jeg gentage ovenstående og tilføje to formanende ord:

„Hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler sine kyllinger under sine vinger! og I ville ikke, hjælp mig!"

Hvor mange af os hjælper aktivt Herren med at samle sin flok?

Hvor meget engagerer vi os hver især i vore præstedømme-ansvar?

Hvor mange af os hjælper som rådgivere i højrådet, er med i offentlige frivillige hjælpetjenester, bruger vore medfødte evner til hjælp for de venner i kirken, som behøver os?

Da Frelseren sagde: „Om du elsker mig, da vær hyrde for mine får" (Johs. 21:16), henviste han ikke bare til de, der var sikrede i folden.

Jeg siger til jer alle denne aften, han behøver vor hjælp til at finde de fortabte og bringe dem tilbage.

Marken er moden og klar til høst.

Den fortabte ønsker at vide, hvorledes han skal komme tilbage. De ønsker, at vi skal vise dem vejen. Lad os ikke give op. Lad os ikke trættes. Lad os ikke fortvivle.

„Da lad os ikke blive trætte, thi vi skal høste til sin tid, såfremt vi ikke giver tabt." (Gal. 6:9)

Jesus gav os måden, da han sagde: „Kom følg mig."

Jeg synes, at det er af stor betydning at vor Frelser sagde:

„Den, som har set mig, har set Faderen" (Joh. 14:9), eller sagt således: „Den, som har hørt mig, har hørt Faderen."

Eksemplet bar vidnesbyrd. Livet bragte det.

Jeg bærer vidnesbyrd for jer på denne dag, at Gud lever, og at dette er hans arbejde, og at Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser.

Jeg bærer også vidnesbyrd om, at vi ved at udføre hans vilje og holde hans bud, vil kunne få del i den store glæde, som vi kan læse om i 3. Johs. 4: „Større glæde har jeg ikke, end at høre, at mine børn vandrer i sandheden."

Jeg siger dette i Jesu Kristi navn. Amen.

(Forts. fra side 362)

elskes, og mine kære brødre, som mit femte punkt, vil jeg sige, at de behøver et godt eksempel af gode mænd, gode forældre, gode mennesker, som virkelig bryder sig om dem.

Jeg var til min fætters begravelse for nogle uger siden, og jeg vil gerne give noget videre til jer, som rørte mig dybt. Måske er det det budskab, som jeg skulle give videre til jer, I som kan og vil gøre noget for vor store og unge generation. En mand, som var min fætters rådgiver, sagde om ham: „Enhver dreng har i løbet af sit liv ret til at kende en mand som Ivan Frame."

Må Gud velsigne os, at vi kan elske dem, acceptere dem, give dem det, de behøver, for at de kan blive, hvad de ønsker at blive og give, hvad de ønsker at give. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

1. En SDH publikation, som udkom fra november 1839 til februar 1846

Kærlighed uden betingelser

ÆLDSTE
MARION D. HANKS,
assistent til
De tolvs Råd

Lige før dette møde begyndte, bad broder Stapley mig med et glimt i øjet om at stå inde for en historie, jeg havde fortalt til All Americans ved BYU igår aftes, og hvis mit sind skal reagere på broder Petersens store tale idag, må jeg fortælle sandheden. Historien var mystik broder Stapley. Det var en beretning om en mand, der spillede golf med dig og broder Tanner og som sagde, da han kom tilbage: „Har du nogensinde spillet golf og været *den eneste, det har regnet på?"*

Jeg kan bevidne for jer, at det regnede på broder Stapley og det sneede på ham for to dage siden, medens jeg så på det.

Det var, da vi kom ud i et fantastisk stormvejr fra det møde, at han fik sneen på sig fra en stor gren på et træ. Jeg kørte ad veje, der var belagt med store grene fra kæmpetræer. Jeg var bekymret for, hvad der kunne være hændt derhjemme, og mine bange anelser slog til. Nogle af vore smukke træer var væltet. I baghaven, var et hegn blæst omkuld, det havde vi i sin tid bygget for at beskytte naboerne, medens vore børn voksede op.

Jeg kunne tænke mig at fortælle jer noget alvorligt og sandfærdigt, men jeg har ikke et øjeblik været knuget af det, for mine tanker har kredset om denne aften og det, vi her har talt om. Vi taler om frafald, noget som er sket, og noget som sker nu, og noget som vi ikke ønsker skal ske i fremtiden. Gud har fra begyndelsen været meget interesseret i sine børn, de der

er sikre i folden, de der er kommet bort, og de der endnu ikke er kommet ind.

Vi taler i aften først og fremmest om de, som er inde eller om de, der ikke er så meget inde, som de burde være, og som vi gerne ville, at de skulle være. Jeg læser igen med glæde, hvad Alma, profeten, skrev om nogle mennesker, der var langt væk fra folden, og som engang havde været der. Han tog tre af Mosiahs sønner, to af sine egne sønner og to andre omvendte og drog ud for at prædike for Zoramitterne, om hvem det blev sagt, at de var faldet i stor unåde, fordi de ikke ville holde Guds bud og befalinger. „De ville heller ikke holde kirkens påbud om daglig at være standhaftige i bøn og anråbelse til Gud, så de ikke skulle falde i fristelse. Ja, de forvendte Herrens veje i såre mange tilfælde og af denne grund gik Alma og hans brødre ind i landet for at prædike ordet for dem." (Alma 31: 10—11)

Da dette hændte, bad Alma en bøn til Herren af den slags, som vi i aften har hørt om af disse store ungdomsledere.

„O, Herre, vil du give os kraft til at bringe dem tilbage til dig i Kristus?"

„O, Herre, deres sjæle er dyrebare, og mange af dem er vore brødre; giv os derfor, o, Herre, magt og visdom til at bringe disse vore brødre tilbage til dig." (Alma 31:34—35)

Jeg blev for nylig af broder Joe Christensen gjort opmærksom på et uddrag af kirkens historie, som jeg delvis vil fortælle jer om. I kirkens dokumentarhistorie, 5. udgave, siderne 320—21 (findes kun på engelsk) kan vi læse følgende: „En kort vejledning om unge mænds uddannelse og kvindernes hjælpeforening fra *Times & Seasons*"[1]. I vil bemærke, at kommentatoren siger, at dette har mere at gøre med ungdom end med hjælpeforening, men det var altså overskriften. Citatet fortsætter:

„I slutningen af januar 1843 var et antal unge mennesker samlet i Ældste Heber C. Kimballs hus, (I husker, at profeten Joseph Smith skrev om dette), Ældste Kimball advarede dem mod de forskellige fristelser, som unge mennesker udsættes for, han traf omgående en aftale med ældste Billings unge, og endnu et møde blev afholdt den efterfølgende uge på skolen i broder Farr's klasseværelse, som var fyldt til bristepunktet. Ældste Kimball sendte henvendelser til de unge mennesker, hvori han opfordrede dem til at studere skrifterne og gøre sig klart: ‚Hvad deres indre stemmer bød dem', og herefter være parate til at overtage arbejdet, når deres nuværende instruktører og ledere var trådt tilbage. De blev også opfordret til at søge godt selskab og ‚holde sig fuldstændig uplettede af verden.'" (L. & P. 59:9)

Profeten anførte derefter, at det næste møde skulle holdes i hans hus og skønt vejret var barskt, var der fyldt til sidste plads.

Endvidere stod her: „Ældste Kimball rettede som sædvanlig en henvendelse til sine tilhørere, hvori han advarede dem mod at tage for meget hensyn til deres ungdommelige lyster og opmuntrede dem til at være lydige og strengt opmærksomme på deres forældres råd ..."

Profeten sagde derefter noget, som har rørt mig meget, noget som jeg også tror vil røre jer, som har med ungdommen at gøre:

Jeg følte større forlegenhed ved at stå overfor dem, end jeg ville, hvis jeg skulle stå overfor alverdens konger og adelige, for jeg vidste, hvilke ulovligheder de sidstnævnte kunne være skyldige i, og jeg vidste nøjagtigt, hvordan jeg i så fald skulle belære dem. Men mine unge venner var ikke skyldige i noget, og derfor vidste jeg næppe, hvad jeg skulle sige. Jeg rådede dem til at organisere sig i en forening til hjælp for de fattige og foreslog dem at hjælpe en lammet, engelsk broder, som gerne ville have bygget et hus, så han kunne få et hjem blandt de hellige. Jeg fortalte dem, at han havde samlet materialer til formålet, men var ude af stand til at anvende dem, og at han havde søgt om hjælp. Jeg rådede dem til, at danne en komité for at indsamle midler til dette formål og påbegynde denne barmhjertighedsgerning, så snart vejret tillod det. Jeg gav dem sådanne råd, som jeg anså for velegnede til at vejlede dem på deres vej gennem livet og forberede dem til en strålende evighed."

Som I ser, er de anstrengelser, vi skal gøre os i dag, ikke spor anderledes. Det er de samme, og motiveret af samme behov og også af den samme ånd, som i gammel tid. Profetens erklæring rørte mig, fordi jeg har følt ligesom han, de gange jeg har stået overfor de unge. Som lærer gennem mange år, har jeg grundet over deres fremtid, samtidig med at jeg har undervist dem, og jeg har levet længe nok til at se fuldendelsen af mine stolteste håb eller begyndelsen til deres fuldendelse for mange af dem, og jeg er ked af at sige, at jeg også har set, at nogle af mine bange anelser har slået til. De unge i dag tilhører i virkeligheden en bemærkelsesværdig generation. Ligesom mange af jer er jeg helt klar over de store problemer, som alle vore unge mennesker står overfor, og at mange af dem søger desperat efter hjælp.

Det kunne være interessant, hvis nogen af jer kunne følge os blot nogle få dage, være med os, når vi kontakter unge personligt, pr. telefon, i interviews eller ved brevveksling.

Det er kun få dage siden, jeg landede med et fly i en stor lufthavn og mødtes med nogle af jer ledere og en smuk ung pige, der var omkring 19 år gammel, de kom for at tage imod mig. Denne unge pige var taget hjemmefra imod sine forældres ønske og havde blaffet sig frem til en rock-festival. På sin vej hjem fra eventyret, blaffede hun sammen med en veninde og blev samlet op af lovens håndhævere og arresteret for besiddelse af narkotika, forhørt og dømt til fem års fængsel. Med hjælp fra vore lokale brødre, som den stakkels mor kom i forbindelse med gennem biskoppen, fik hun en betinget dom og blev frigivet, men hun er stemplet og må nu finde

balance i sit liv. Der er nu visse beslutninger, som hun må tage.

På mit skrivebord ligger et brev, et ud af mange, fra en der i sine kvaler råber om hjælp. Tre gange gentages ordene: „Vær rar at hjælpe mig!" Indenfor få timer har der været flere opkald, bl.a. et fra en fortumlet, ung mand, der søgte vejledning for sin ven ved at rådspørge en kirke, hvis indstilling han ikke kan acceptere, hvilket han mener, gør hans forhold til kirken spinkelt eller utilgiveligt.

I min hånd har jeg et brev, som jeg har modtaget for to dage siden fra en trofast og nedbrudt far, hvis søn, som var på alder med de før omtalte, tog sit liv til trods for elskelige forældres indsats og en dejlig familie. Jeg vil ønske, at der var tid til at læse en beskrivelse om, hvor hårdt disse vidunderlige forældre er prøvet. Det er en missionærfamilie, en betroet familie, en familie hvor der er sammenhold. Nu har denne dreng taget sit liv, fordi han var overbevist om sit mindreværd, at han havde slået fejl og at de fejl, han havde begået, ville diskvalificere ham for meget. Hans far sendte en kopi af det brev, som han efterlod og bad mig om at børe brug af det, alt efter min retfærdighed og hvad mine følelser bød mig gøre.

Hvad kan vi gøre? Hvorledes kan vi hjælpe denne dejlige, unge generation med at møde deres tids udfordring. I ved helt sikkert, at vi ikke alene omhyggeligt må søge at kende deres behov og deres problemer men også, *hvad* vi har at give dem, *hvordan* vi kan give dem det, og *hvorledes* de ser på os.

Jeg har tænkt tilbage på mine egne oplevelser, og kan hurtigt give et eksempel eller to. Må jeg være i stand til det med Herrens Ånd hos mig, så jeg kan fortælle jer, at livet ikke er et spørgsmål om: „Smil, tårer eller had, men om forståelse."

Hvad er det for problemer, de unge har? Følgende iagttagelser er basseret på mine egne oplevelser med de unge, fra deres liv eller fortalt af dem selv. Jeg kan summere dem op i fire eller fem behov:

For det første mangler de tillid. De har brug for tro. Det er nødvendigt, at de kender læresætningerne, budene og evangeliets principper. De har brug for en overbevisning og forståelse, medens de vokser op. De har behov for at ære Gud og at bede, men de lever i en tid, hvor alt dette betvivles så indgående, og hvor tvivlen ydermere opmuntres.

For det andet behøver de at blive accepteret, som de er og være sammen med andre. De behøver en familie, den vigtigste sociale foranstaltning i denne verden, og selv om de har en god familie, behøver de den støtte, som andre uden for deres hjem kan give dem, fra naboer og venner, fra biskopper, brødre eller andre mennesker.

For det tredie har de brug for at være aktivt engagerede, at deltage, at tjene og at give af sig selv.

For det fjerde er de nødt til at lære, at de er mere betydningsfulde end deres fejltagelser, at de er værd at have med at gøre, og at de er elsket uden betingelser.

Jeg knælede ned sammen med min familie ved afslutningen af en dejlig familieaften, før vor kære datter skulle giftes i templet. Jeg tror ikke, hun har noget imod, at jeg fortæller jer dette, at vi havde leet og grædt, indtil hun skulle slutte med bøn for os. Jeg husker ikke meget af bønnen, tårerne, glæden og sødmen, men jeg husker en tanke: Hun takkede Gud for den ubetingede kærlighed, hun havde modtaget. Dette liv giver ikke mange muligheder for at føle sig jublende og overstrømmende, men jeg havde det vidunderligt den aften og takker Gud for, at hun virkelig forstår og tror på det, hun sagde.

Vi kan ikke, mine kære brødre, sætte betingelser for vor kærlighed på grund af et skæg, perler eller vaner og andre mærkværdige synspunkter. Der må være standarder, og de skal håndhæves, men vor kærlighed må være ubetinget.

Jeg læser her en sætning fra det brev, som blev efterladt af drengen, der tog sit eget liv:

„Jeg har intet håb, kun drømme som nu også er døde. Jeg var aldrig i stand til at opnå et tilfredsstillende personligt venskab. Jeg frygtede fremtiden og meget andet. Jeg følte mig underlegen. Jeg har næsten ingen vilje til at foretage mig noget, til udholdenhed eller opfattelse af det, der er noget værd, så hermed farvel! Jeg begyndte at bruge LSD sidste sommer. Det er en skærsild." Hvilken tragisk historie!

Vi er nødt til at forstå, hvad de behøver. De er nødt til at lære evangeliet. Det er nødvendigt, at de accepteres, at de tages med, at de

(Forts. på side 359)

Præstedømmets ansvar

PRÆSIDENT HAROLD B. LEE,
1. rådgiver i Det Første Præsidentskab

I løbet af den sidste uge, har vi tilbragt en eftermiddag sammen med vore regionale repræsentanter fra De Tolv og anvendt hele tiden til diskussion under følgende motto: „Kirken har brug for ethvert medlem til fælles opbyggelse." (L. & P. 84:110)

Vi lavede nogle statistikker, der nu er indskrænket til tabeller, som vore regionale repræsentanter nu vil tage med ud til forskellige regionalmøder for at understrege nødvendigheden af at komme i kontakt med alle, der ikke er aktive for tiden. Jeg kan ikke tage nogle tal fra en tabel uden at understrege vigtigheden af, hvad vi taler om. På et kort figurerer 353.000 bærere af Det melkisedekske Præstedømme i kirken, hvoraf de fleste er fædre og kun 187.000 er aktive, idet de deltog i mindst et nadvermøde og et præstedømmemøde hver måned. Med andre ord, de blev betragtet som aktive, hvis de deltog i den udstrækning.

Af de 184.000 mænd over 21 år, som havde Det aronske Præstedømme, hvoraf de fleste også var fædre, var kun 17.000 aktive. Derudover er der 48.000 voksne mandlige medlemmer, som er ordinerede og 117.480 ægtemænd, der ikke er medlemmer, hvorauf de fleste også er fædre. Således er der ud af ca. 700.000 mandlige voksne, hvoraf mange af dem er fædre, næsten 500.000 af det totale antal inaktive, hvis vi indkluderer uordinerede mænd og ægtemænd, som ikke er medlemmer, i vor optælling.

Brødre, lad os gå ud med en beslutsom vilje om at at bringe disse vore brødre tilbage til aktivt arbejde under en eller anden form.

En missionspræsident mødtes i en af de østlige stater med en gruppe af sine missionærer i en hal med søjler, disse søjler stod i en række ned midt i rummet, og han sagde til en af missionærerne:

„Gå hen og vælt den søjle." „Det kan jeg ikke", sagde missionæren.

„Hvorfor ikke?"

„Fordi hele loftets vægt hviler på denne søjle!"

Så spurgte præsidenten: „Hvis nu denne vægt blev fjernet fra søjlen, kunne du så vælte den?" Missionæren svarede: „Ja, det er jeg sikker på, at jeg kunne."

Så sagde præsidtenten: „Mine brødre, I og jeg kan sammenlignes med en af disse søjler. Så længe vi bærer ansvarets vægt for denne kirke, kan hele helvede ikke vælte os omkuld, men når denne vægt tages fra os, bliver de fleste af os et let bytte for den kraft, der nedbryder os."

Nu ønsker vi at lægge ansvarets vægt på enhver præstedømmebærer og på enhver far i hjemmene. I må huske på, at hvis antallet af disse såkaldte inaktive med familier af gennemsnitsstørrelse forøges, må I regne med tusinder af medlemmer af denne kirke som, medmindre vi gør noget for dem, ikke vil blive beseglet i templet og derfor ikke vil kunne være sammen som familier efter dette liv. Husk at aktivitet er sjælen til åndelighed.

Vi formoder, at I indfører dette program. Vi ønsker at biskoppen skal instruere hjemmelærere og kvorumsledere til at opgive navne på inaktive medlemmer til deres biskopper, sammen med forslag til, hvordan man kan komme i kontakt med disse og gøre dem aktive. Vi ønsker, at biskopperne skal overgive disse navne til deres stavspræsidenter på samme måde, således at der gøres en fortsat anstrengelse og sker en vurdering i en tid, hvor vi tager os af den enkelte fremfor mængderne, og hvori vi prøver vor kærlighed og skaberevne under de vilkår, hvorved vi bedst kan nå ud til og hjælpe medlemmerne ved at give dem lejlighed til at tjene andre.

Vi har fået disse brødre til at tale, som de gjorde her i aften, for at henlede jeres opmærksomhed på dette vigtige emne. De har alle rørt ved noget forskelligt på dette område.

Vi har i kirken mange mænd i forskellige stillinger, som har spurgt: „Hvorfor kan vi ikke gå på en mission, hvor vi kan bruge vore talenter, vor professionelle uddannelse til hjælp i Herrens arbejde, i stedet for at gå ud på en mission og undervise i evangeliet?"

Dette er et program, som vi vil høre mere om, og det er et kald til læger, sygeplejersker, landmænd og andre, der, ligesom de almindelige missionærer, tager ud for egen regning, for at hjælpe med at højne vor folks standarder, hvor som helst hjælp behøves. Heri ligger en stor chance for at styrke mange af de mennesker, som beder om at måtte tjene ude i marken, hvor de er i stand til det, og her er en mulighed for at nå frem til alle de, der på en eller anden måde er mere inaktive, end de skulle være og således give dem noget at gøre.

Brug jeres fantasi, I ledere, og se til at enhver får overladt et ansvar i tillid til, at kirken behøver dem til en særlig opgave.

Jeg mindes noget, som jeg mener at have omtalt før, men jeg vil gerne igen i aften omtale den oplevelse, Adam. S. Bennion havde, da han besøgte Utahs opdragelsesanstalt. Han var mere frimodig end nogen af os andre, da vi var derude. Han engagerede dem i samtaler.

„Drenge, jeg vil gerne spørge jer om, hvad det var, der forårsagede de fejltagelser, der bragte jer her til anstalten."

Efter at have brudt isen, hvilket i virkeligheden syntes at ske, gav de ham svar:

„Vi er her på anstalten, fordi vi på et eller andet tidspunkt i vort liv følte, at ingen brød sig om, hvad der hændte os."

I og jeg sidder her i aften i sikre omgivelser, men må Herren hjælpe enhver af os, hvis vi nogensinde skulle komme til at føle, at der ikke er nogen, der bryder sig om os. En far, en mor, eller et inaktivt medlem, som føler, at ingen bryder sig om dem, ja, den mand eller kvinde er i en farlig situation, og vi ønsker, at I skal skabe kontakt med alle disse og tage en eller anden form for aktivitet i anvendelse, så snart I kan samle jeres kræfter til det.

Jeg var til et møde for ægtepar i Provo for nogle år siden, da en kær søster bar sit vidnesbyrd, og omtalte den glæde, der var kommet ind i hendes hjem, efter at hendes mand var blevet aktiv i kirken. Hun talte om at gå gennem templet med sin mand. Hun fortalte, hvor inaktiv han havde været, at han havde røget og ikke var gået frem i præstedømmet, og hvorledes nogen tog sig af ham og endelig hjalp ham til at blive værdig og parat til at modtage præstedømmet. Biskoppen havde til slut givet ham en tempelanbefaling.

Efter at have beskrevet denne vidunderlige handling, sagde hun: „Her kom fire små piger ind for at blive beseglet til deres far og mor, og denne Guds mand erklærede, at vi nu var en familie for tid og evighed." Da hun sluttede denne beretning og bar sit vidnesbyrd, så hun ud over talerstolen og ned foran, hvor hendes mand sad. Hun synes at have glemt alt omkring sig i dette øjeblik, der var ligesom ikke andre til stede end de to.

„Far, jeg kan ikke fortælle dig, hvor lykkelige pigerne er nu, og hvor glade vi er for det, du har gjort for os, for ser du, uden det præstedømme, som du nu bærer, kunne heller ikke børnene og jeg være sammen som en familie efter dette liv. Tak Gud for vor far, som har nøglerne og lukker døren op til et hjem for familien i al evighed."

Jeg ville ønske, at enhver ligegyldig far i kirken kunne have hørt denne kvindes vidnesbyrd.

Vi beder jer, som bærer præstedømmet, væk disse fædre nu, medens det endnu er dag, at de kan modtage deres velsignelser, før det bliver mørkt.

Må Herren hjælpe os at gøre noget nu, og at forstå meningen og det budskab, som præsident Tanner og de mænd, der har talt i aften, har givet jer.

Det er kun et glimt af det, vi kan gøre, hvis vi bare vil anvende vort præstedømme, hvilket er Guds kraft og med hvilket han arbejder igennem mænd til frelse for sine børn.

At Herren må hjælpe os at gøre dette, at fange ideen og nå frem til dette mål, som vi vil forsøge at arbejde på i årene fremover, beder jeg om i ydmyghed og i Jesu Kristi navn. Amen.

○

Et interview med den berømte opdagelsesrejsende,

Der er kun få mennesker i verden, der ikke på et eller andet tidspunkt har hørt om den legendariske norske opdagelsesrejsende, Thor Heyerdahl. Han er med rette berømt for sine eventyrrejser med Kon-Tiki, Aku-Aku og for nylig med Ra I og Ra II. For at gøre sidste dages hellige bekendte med et menneske, der har givet et betydningsfuldt bidrag til vor tid, har vi arrangeret et interview med Dr. Heyerdahl og nogle unge mormoner.

Spørgsmål: Hvordan blev De interesseret i at gøre disse ting, som har gjort Dem så verdensberømt?

Dr. Heyerdahl: Min interesse for verdenshavene udsprang fra en oplevelse jeg havde i 1937, hvor jeg opholdt mig på en lille ø i Marquesas øgruppe i Stillehavet. Det kan måske være interessant at vide, at da jeg første gang tog til Stillehavet, var jeg bange for vand og vidste ikke noget som helst om hverken både eller at sejle. På den tid studerede jeg zoologi ved Oslos universitet i Norge og jeg havde geografi og antropologi som bifag. Hovedårsagen til, at min unge kone og jeg tog til øerne, var, at jeg ville foretage en zoologisk undersøgelse af, hvordan dyr kunne komme til en ø, som ikke havde skilt sig fra hovedlandet ved en spaltning eller lignende, disse øer var af vulkansk oprindelse.

I det år, vi levede på øen som de eneste hvide mennesker sammen med polyneserne, kom vi i nær kontakt med naturen. For at få føden, måtte vi gå ind i junglen og samle den eller padle ud på havet og fiske. Når man padler på havet i en kano, så får man i sandhed en helt anden opfattelse af, hvad et verdenshav er, i forhold til det man har læst om i bøgerne. I løbet af dette år, fandt jeg ud af, at hele året, dag og nat, kom vinden og strømmen fra Sydamerika. Hvis vi ville ud og fiske, var dette meget vigtigt at vide. Hvis vi tog for langt ud på asiensiden, ville vi ikke være i stand til at komme tilbage igen. Men på den anden side set, hvis vi tog ud på amerikasiden, ville vi blive blæst tilbage, selv om vi trak nok så meget i pagajerne. Alt dette fik mig til at tænke. Forskernes opfattelse dengang var, at Polynesien var blevet befolket af asiatere, som havde padlet sig over fra Asien, der lå ca. 16.000 km. borte. Jeg begyndte at undre mig over, hvorledes folk, der boede på disse øer, kunne have padlet sig over fra Asien, når vi ikke engang kunne padle os 3 km. ud uden at risikere at blive blæst af sted mod Asien. Ville det ikke have været mere naturligt for disse mennesker, ligesom for dyrene at have fulgt naturens love, strømmen og vinden og således være kommet fra Amerika?

Nå, denne teori viste sig at give et stort problem. Jeg havde været stærkt påvirket af mine lærere, og jeg var overbevist om, at polyneserne kom fra Asien. Der er visse ligheder i malajernes og polynesernes sprog, og der har utvivlsomt været asiatisk indflydelse i Polynesien. Den tanke, at Amerika skulle have haft indflydelse i Polynesien var selv for mig uacceptabel, så jeg udviklede den teori, at måske havde asiaterne drevet med vinden og strømmen fra Phillippinerne langs med Japan til Amerikas nordvestkyst, hvor vinden og strømmen drejede mod Hawaii. Dette var dog stadig ikke tilfredsstillende for mig. Der var for mange led i Polynesien, der bandt det til Andes, f.eks. kæmpestatuerne på Påskeøen, pyramider, mumierne, trepanering, hieroglyftegnene på tavlerne på Påskeøen. Alle disse ting og mange flere knyttede Polynesien til Sydamerika og ikke til Asien. Nå, jeg fremlagde den teori, at menneskene var kommet til Polynesien på to forskellige måder, først ved hjælp af flåder fra Peru og dernæst med dobbelte kanoer fra

Thor Heyerdahl

Asien på vejen fra det nordvestlige Amerika.

Spørgsmål: Hvorledes blev Deres teori modtaget?
Dr. Heyerdahl: Med stor modstand og enorm diskussion. Der var forskere, der sagde, at det var muligt, at forlade Amerika på en flåde. Jeg havde lavet en tyk samling beviser, men der var ingen forskere, der ønskede at læse dem, fordi de sagde, at flåder af balsatræ[1] og sivbåde var de bedste fartøjer, som de sydamerikanske indianere brugte og sådanne fartøjer ville blive gennemtrængt af vand og synke på to uger. Selv for mig lød det vanvittigt med en sivbåd på det tidspunkt, så jeg lod det ude af betragtning, men jeg mente, at en lang flåde ville være stabil nok til at kunne klare det. Til alt held kendte jeg ikke noget til at sejle, ellers kunne jeg ikke være begyndt på mit forehavende, men jeg troede bare nok på mine ideer til, at det kunne lade sig gøre. Forskerne blev ved med at advare mig ved at sige, at balsarafter ville synke på to uger. De havde prøvet at lægge tørt balsa i vandbeholdere og det havde absorberet vand og var gået til bunds i løbet af to uger. Men hvis man gør som indianerne, går ind i junglen og skærer af et træ med saft i, så vil saften virke som imprægnering. Sammen med fire nordmænd og en svensker byggede vi flåden Kon-Tiki lige efter 2. verdenskrig. Navnet stammer fra den legendariske solgud fra Peru. Vi forlod Peru og sejlede på lol dage til Polynesien. Ikke alene holdt flåden sig flydende ud for den polynesiske kyst i adskillige måneder efter vor ankomst, men vi tog den med til Norge, hvor den holdt sig flydende i Oslo Fjord i ½ år, før vi tog den på land og bragte den til et museum.

1. Balsa — tropisk amerikansk træ, der vejer usædvanlig lidt

Spørgsmål: *Ændrede Deres Kon-Tiki ekspedition forskernes indstilling?*
Dr. Heyerdahl: Først da begyndte stormen rigtigt. Alle mente, at jeg bare var en god sømand og at flåden aldrig ville have klaret det, hvis det ikke havde været på grund af mit gode sømandsskab, hvilket jo for mig var ganske komisk. Sandheden er, at både Kon-Tiki og Ra-ekspeditionen var sammensat af landkrabber. Alt, havd vi skulle gøre, var at sørge for at blive fanget af strømmen, hvorefter vi ikke kunne undgå at komme over til den anden side. Jeg måtte kæmpe for mine ideer i land efter land. i USA, Sovjetunionen, Tyskland, England og i mine egne skandinaviske lande. I flere år fortsatte jeg med at kæmpe, fordi de fleste lærde var uvillige til at ændre det begreb, at Amerika var et af havet isoleret vedhæng til resten af verden, som man kun kunne komme til over land og aldrig over havet. Jeg blev indbudt til at holde tale i forskningsakademier og på universiteter overalt i verden. For at understøtte mine teorier med hensyn til navigeringsmulighederne blev jeg leder af arkæologiske ekspeditioner, der gik til Galapagosøerne nær Sydamerika og videre sydpå til Påskeøen og derpå endnu videre. Vi fandt arkæologiske og botaniske beviser på, at tidligere amerikanere var kommet til disse øer. Mine teorier blev gradvist forstærkede og i 1961 vedtog 3000 forskere enstemmigt i Honolulu ved en forskerkonference, at Sydamerika såvel som Sydøstasien var hovedleverandøren af mennesker og kultur til Stillehavsøerne.

Spørgsmål: Hvorfor foretog De Ra-ekspeditionerne? Er der nogen forbindelse mellem dem og Kon-Tiki?
Dr. Heyerdahl: Ja, der er en forbindelse. I Kon-Tiki tog jeg afsted for at bevise en teori. Om Ra-ekspeditionerne havde jeg ikke nogen teori. Jeg ville blot finde ud af, om en rejse var mulig. Der var en ting, som ikke tilfredsstillede mig helt, og det var, at der i Polynesien synes at være mange led, som stod i forbindelse med den anden ende af verden, Lilleasien og Ægypten. De karakteristiske pyramidekonstruktioner, soltilbedelsen, mumierne, vejbygning og andre ting, som findes i Syd- og Centralamerika findes også på den anden side af Atlanterhavet. Dette optog mig ikke noget videre, før der blev afholdt en kongres i Argentina for ca. fem år siden, beregnet for eksperter i amerikanske indianere. Jeg blev bedt om at lave en afhandling, der var for og imod muligheden for tidligere colombiansk forbindelse med Amerika fra mennesker på den anden side af Atlanten. Der blev omtalt mange grunde til, at der kunne have været nogen forbindelse. En af dem var bl.a. en sivbåd. Det blev påvist, at amerikanske indianere, på det tidspunkt, de blev opdagede af europæerne og indtil for nylig byggede store både af rør, på Titicaca-søen, både der var identiske med de, der blev brugt på Nilen af de gamle ægyptere. Men eksperterne sagde, at da der ikke var nogen mulighed for at navigere sig frem fra Ægypten til Peru, kunne man se uafhængigheden mellem de to forskellige folk. Endvidere sagde de, at sivbåde aldrig ville kunne holde længe nok til en sådan rejse. De sagde, at den ikke engang ville kunne holde i to uger. Ja, det var den samme historie igen som med balsatræet. Jeg var overbevist om, at videnskaben var forkert på den med hensyn til sivbådene.

Spørgsmål: Hvorfor? Hvad havde De lært om sivbåde?
Dr. Heyerdahl: På det tidspunkt vidste jeg, at det var forkert, når videnskaben fastholdt, at der kun var siv-

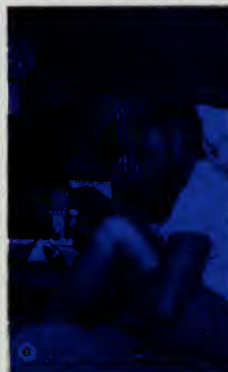
A. Medens båden er ude af kontrol, hjælper den italienske bjergbestiger Carlo Mauri civilingeniør Norman Baker fra USA med at sikre ankret, idet begge styreårerne knækkes. **B.** Vi studerede adskillige gravrelieffer og malerier fra gammel tid, da vi tegnede og byggede Ra-I. **C.** Ægyptiske beskøjter blev fremstillet efter en opskrift fra gammel tid, fundet på et museum i Cairo. **D.** Kun ca. 900 km. fra land sank Ra-I sammen og gik til bunds. **E.** Jeg undersøgte verdens ældste rørmodel i ægyptiske mumiegrave. **F.** Under vore daglige inspektioner observerede vi en chokerende forurening i havet. Bobler af størknet olie — der bogstavelig talt klæbede sig til båden som burrer, dukkede regelmæssigt op. **G.** I Ra's trange kabine arbejder Norman med at holde radioforbindelsen ved lige. **H.** Vores ægypter George Sourial bærer et bælte af papyrus rundt om sin skulder, for at vække sine forfædres skikke til live igen.

A

C

F

D

G

E

H

både i Ægypten og i Peru. Jeg havde opdaget, at de blev anvendt overalt i Mexico på tidspunktet for Mexicos opdagelse. De blev anvendt forskellige steder i Middelhavet, fra Mesopotamien, Ægypten og til de græske øer og Sardinien samt til Marokkos atlanterhavskyst. Dette var en vej med korte strækninger, hvoraf den længste var fra Marokko til Centralamerika. Hvis en sivbåd kunne krydse et verdenshav, så var der grund til at tro, at der med hensyn til sivbådene og andre kulturer kunne drages paralleller mellem Amerika og Middelhavet, som dannede grundlag for andre muligheder end en uafhængig udvikling. Selv ved mine undersøgelser af Crater-søen på Påskøen, ca. 3000 km. fra Peru, opdagede vi, at øboerne havde bragt siv fra Perus oversvømmede sumpe og plantet dem i det lokale ferske vand på omkring Kristi tid. Disse siv blev hentet, for at man kunne bygge både ligesom dem, der fandtes på Titicacasøen. Dette var et stærkt argument for mig om, at sivbådene var sødygtige.

Mine undersøgelser viste også, at vi tager meget fejl, hvis vi tror, at vi er mere intelligente, end man var på tiden for Mesopotamiens og Ægyptens høje kultur. Jeg var overbevist om, at sivbåden var en god båd, ellers ville disse mennesker aldrig have bygget dem, og de ville ganske afgjort ikke have fortsat med at bygge dem i hundreder af år, ja, endog i tusinder. Men atter mødte jeg modstand fra videnskaben om, at det var en latterlig tanke med en sådan båd. Selv papyrusinstitutet i Cairo fortalte, at de havde afprøvet papyrus i vandtanke, og at det fuldstændig absorberede vand i løbet af to uger. De havde også afprøvet papyrus i havvand og fundet, at det blev opløst og forringet. Men jeg vidste fra mine erfaringer med Kon-Tiki, at der er stor forskel mellem materialet og den båd, der bygges deraf. Det er ligesom med jern, hvis man kaster det i vandet, vil det synke, men vi bygger skibe som Queen Mary og store krigsskibe af jern, og de holder sig flydende.

Spørgsmål: Hvordan vidste De, hvordan De skulle bygge Deres sivbåd?

Dr. Heyerdahl: Jeg studerede vægmalerierne i tidlige ægyptiske gravmurs-tegninger af sivbåde meget grundigt, og jeg besluttede mig til, at det var bedst at spørge om råd hos de mennesker, som stadig laver dem, ligesom jeg havde spurgt de peruvianske indianere. Da det var meningen, at rejsen skulle udgå fra Marokko, besluttede jeg mig til at spørge afrikanerne om hjælp. Jeg henvendte mig til et stammefolk ved Chad-søen, hvor man stadig i dag anvender sivbåde. Sammen med disse mennesker byggede jeg Ra I. Imidlertid lærte vi, at disse stammefolk byggede deres både anderledes end ægypterne. Ægypternes både havde begge ender bøjet opad og var således særligt egnede for havsejlads, men på Chad-søen er der ingen bølger og sivbådene har nærmest form som en elefants stødtand.

Spørgsmål: Hvorfor slog det fejl med Ra-I? Hvad lærte De på denne tur om sivbåde?

Dr. Heyerdahl: Lad mig sige, at da vi byggede Ra-I, gjorde vi, hvad enhver sømand ville have gjort. Vi anvendte de bedste råd og vejledninger fra vore skibsbyggere fra Chad-søen, men vi lavede alle de fejl, vi overhovedet kunne.

Selv med alle disse fejltagelser og bommerter holdt vi os flydende mod Amerika, og der var i virkeligheden ikke noget at stille op. Vi havde fået en båd at sejle i og vi ville have havnet der, hvor jeg vidste, vi ville havne. Men da vi var ca. 900 km. fra Barbados havde bølgerne skubbet vor lille kahyt frem og tilbage så mange gange, at rebene på den ene side var skåret over, og vi begyndte at miste vor papyrus. Vi måtte svømme under båden og binde papyrusen sammen. Dette gik fint, indtil vi nåede Det carribiske Hav, hvor vi tiltrak os omkring tredive hajer, der svømmede omkring os. Da min ægyptiske ven nær havde mistet et ben, stoppede jeg al svømning under båden, og vi måtte stille os tilfreds med at se vor papyrusbåd lidt efter lidt smuldre væk og flyde lige så nydeligt efter os, den flød i ca. to måneder på havet. Det var et hårdt slag for mig. Hele min besætning ønskede at fortsætte. Som leder vidste jeg, at vi kunne klare det, at der stadig var nok tilbage af båden, men jeg vidste også, at chancen for at miste en eller to mand var meget stor. Jeg følte ikke, at det var værd at risikere menneskeliv for et forskningseksperiment. Det var en frygtelig følelse at vide, at alle ens mænd ville fortsætte, men samtidig vide, at det var nødvendigt at beslutte sig til at indstille. Men vi stoppede.

Spørgsmål: Hvornår besluttede De Dem til at begynde Ra-II ekspeditionen? Var det, medens De endnu var på Ra-I?

Dr. Heyerdahl: Nej, fordi fra et forskersynspunkt, beviste Ra-I mere end Ra-II, meget mere endda. Ra-I startede som en fuldstændig selvstyrende færd, idet vi knækkede begge styreårerne uden for havnen den første dag, og alligevel kom vi frem til vort bestemmelsessted. Der sad vi, vi landkrabber, med kun en sømand ombord. En af os vidste end ikke, at havvandet var salt, før han drak af det. Men vi kom alligevel frem til det forventede sted.

Vi havde også vist, at en papyrusbåd ikke ville synke efter to uger, vi

havde været ude i 55 dage og vi havde gjort enhver tænkelig fejl. Jeg vidste, at havde vi haft kendskab til oldtidens mennesker, havde det været meget lettere at udføre turen. Den afstand, som Ra-I gennemsejlede, var næsten dobbelt så stor, som Atlanterhavet er på det korteste sted, så ved Ra-I's afslutning havde jeg ikke noget ønske om at foretage en anden ekspedition.

Spørgsmål: Hvad var videnskabens svar til Ra-I?
Dr. Heyerdahl: Ja, det var det, der fik mig til at gå igang med Ra-II. Jeg opdagede, at der virkelig var nogen mennesker, de yderliggående isolationister, som stadig sagde, at det ikke kunne lade sig gøre og de regnede endda med de sidste hundrede meter. De sagde, at det var de allermest vigtige og at man uden dem ikke kunne bevise noget, skønt man vitterlig var kommet frem til den anden side. Min egen nysgerrighed vedrørende sivbåde voksede stadig. Min fortsatte søgen lærte mig, at Aymara indianerne ved Titicaca-søen i Bolivia byggede både, der var meget lig de gamle ægypteres, mere end de fra Centralafrika. Jeg fandt, at det var et andet forsøg værd, på grund af den måde, hvorpå de byggede stævnen, og den måde, hvorpå de bandt papyrusen sammen i bundter, var ligeledes meget anderledes. Så jeg medbragte fire Aymare indianere til Marokko for at bygge Ra-II. Vi byggede en båd der var 12 meter lang, ca. 3 meter kortere end Ra-I og i en anden konstruktion. Vi satte sejl den 17. maj 1970 og efter 57 dages sejlads og ca. 5000 km. nåede vi til Bridgetown på Barbadosøerne. Ra-I var startet den 25. maj 1969 og vi havde forladt den den 18. juli ca. 1000 km. fra Barbados.

Spørgsmål: Hvordan samlede De mandskabet til Ra rejserne?
Dr. Heyerdahl: Jeg havde fået den ide, at det skulle være mænd af forskellige nationaliteter for at vise, at det til trods for forskellige sprog, politik, religion eller kultur kunne lade sig gøre at samarbejde. Til Ra-I valgte jeg syv mænd, som var plukket ud mellem mine venner fra forskellige nationer. På Ra-II var vi otte deltagere og på to nær var besætningen den samme som på Ra-I. Jeg selv var fra Norge. Vor eneste sømand var en civilingeniør, som jeg havde mødt på Tahiti for nogle år siden. Vor antropologist var mexicaner. Vi havde en italiensk alpenist. Vor doktor var russer og vi havde en ægyptisk frømand. På Ra-I havde vi vor afrikanske papyrusekspert fra Chad-søen. Han blev på Ra-II udskriftet med en marokkansk forretningsmand, og vi fik yderligere en japansk fotograf med. Jeg valgte med forsæt folk, som symboliserede konflikterne mellem de hvide og sorte, jøder og arabere. Russere og amerikanere.

Spørgsmål: Var De tilfreds med eksperimentet?
Dr. Heyerdahl: Ja meget. Det var måske det mest tilfredsstillende ved rejsen. Vi havde nogle stridigheder og problemer, især sprogvanskeligheder. I en storm kunne man ikke høre, hvad der blev sagt på den anden side af båden. Vi brugte engelsk, fransk, italiensk, indtil vi udviklede vort eget esperanto. Men vore problemer var i virkeligheden ringe. Man udvikler instinktmæssigt en samhørighed. Jeg tror, at jeg ville have haft flere problemer med otte nordmænd end med en blandet gruppe. Vi lærte, at ingen plads er for smal og ingen anstrengelser for store, hvis mænd vil række hinanden hånden for at overleve i fællesskab. Det var et spændende forsøg. Vi sluttede togterne som de bedste venner.

Spørgsmål: Vi studerer alle Mormons Bog, og vi har været meget interesseret i Deres ideer om lighederne mellem den nye og den gamle verden.
Dr. Heyerdahl: Jeg er ikke mormon, og det var ikke på grund af nogen religiøs overbevisning, at jeg kom frem til mine slutninger. Jeg forstår, at vi er nået frem til vore opfattelser på vidt forskellig måde. Efter, hvad jeg kan se nu, vil jeg, jo flere undersøgelser jeg foretager, komme nærmere den konklusion, at der er en forbindelse mellem folkeslagene i den nye og den gamle verden, og efter hvad jeg kan forstå, synes det at være i overensstemmelse med det, De er kommet til ad andre veje. Gennem mine studier føler jeg stærkere og stærkere, at der er et forbindelsesled mellem området i Middelhavet og området ved Den mexikanske bugt.

Prov dig selv quiz – med skriftsteder

Af John A. Tvedtnes

Mange lærde mennesker siger, at historien gentager sig. Dette er en interessant tanke af mange grunde, men de bliver især interessant, når man ser, at der i skrifterne er mange eksempler på identiske og ens forhold, som indtræffer to eller flere gange.

Prøv og se, om du kan huske to eller flere tilflæde, som er angivet i standardværkerne, for hver af de forhold, der er angivet nedenfor.

Hvis du kan finde et for hver paragraf, har du læst noget, eller du husker dine søndagsskolelektier godt. Hvis du ikke kan finde mere end fem ialt, hvad med at læse lidt hver dag? Hvis du kan svare på alle tilfældene med to eller flere eksempler, ja, så ønsker vi tillykke.

I. En lille smule mad blev til meget.
1. .... 2. .... 3. ....

II. Vandene skiltes, for at mennesker kunne passere.
1. .... 2. .... 3. ....

III. En dreng, som var død, blev bragt til live igen.
1. .... 2. .... 3. ....

IV. For at frelse sit liv sagde en mand, at hans kone var hans søster.
1. .... 2. .... 3. ....

V. Tre dages tat mørke dækkede jorden.
1. .... 2. .... 3. ....

VI. En lyssøjle kom til syne for en profet.
1. .... 2. .... 3. ....

VII. Elias og Moses vender tilbage for at overdrage deres nøgler.
1. .... 2. .... 3. ....

VIII. Et verdenshav blev passeret for at komme til det forjættede land.
1. .... 2. .... 3. ....

IX. Rejsende tog til Ægypten for at søge hjælp efter en hungersnød.
1. .... 2. .... 3. ....

X. En israelit, som blev tilkaldt for at tyde en konges drøm, blev udnævnt til rådgiver for en fremmed regering.
1. .... 2. .... 3. ....

XI. Lammelse og en åbenbaring forårsagede omvendelse af en ikke-troende.
1. .... 2. .... 3. ....

Svar på spørgsmålene: (Der kan være andre hændelser i skrifterne, der har lighed med de, der er nævnt her nedenfor.)

I. Elias forøgede mængden af olie og mad for en enke i Zarepta. (1. Kong. 17:10—16)
Hans efterfølger Elisa forøgede mængden af brød og korn for at bespise hundrede mennesker (2. Kong. 4:42—44)
På samme måde forøgede Jesus mængden af brød og fisk, da han bespiste 5000 mennesker. (Matt. 14:13—21, Mark. 6:30—44, Luk. 9: 10—17, Johs. 6:1—14)

II. Dette hændte to gange for israelitterne på deres vej til Kanaan: Ved Det røde Hav. (2. Mos. 14:21—30) og ved Jordanfloden (Johs. 3:4)

III. Elias udførte et sådant mirakel. (1. Kong. 17:17—24) og det gjorde hans efterfølger også (2. Kong. 4: 18—37)

IV. Abraham brugte denne metode to gange for at frelse sit liv. (1. Mos. 12:10—20 og 20:1—18)
Hans søn Isak fulgte hans eksempel. (1. Mos. 26:1—11)

V. En af Ægyptens plager på mosetiden var mørke. (2. Mos. 10:21—23)
Der var også tre dages mørke i den nye verden på den tid da Jesus blev korsfæstet. (3. Nep. 8:1 og 10:9)
Mørket i den gamle verden ved Jesu korsfæstelse varede kun tre timer. (Matt. 27:45, Luk. 23:44—45)

VI. Ildsøjlen, der kom til syne for Moses ved flere lejligheder, (4. Mos. 9: 15—17, 2. Mos. 33:7—11 etc.) er det første eksempel i skriften. Lehi fik også åbenbaringer, hvor lys — eller ildsøjler kom til syne. (1. Nep. 1:6) og Joseph Smith (Joseph Smith 2: 16—17, 30, 43)

VII. Dette skete en gang for Peter, Jakob og Johannes på Forklarelsens Bjerg (Matt. 17:1—4) og for Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland Templet (L. & P. 110:11, 13—16)

VIII. Noah tog fra den nye verden til den gamle (1. Mos. 7—8) hvor Jared (Ether 6) Mulek (Omni: 14—16, Mosiah 25:2) og Lehi (1. Nep. 17—18) tog den modsatte vej.

IX. Både Abraham (2. Mos. 12:9—10) og hans barnebarn Jakob (2. Mos. 42—43) blev tvunget til at flygte til Ægypten på grund af hungersnød.

X. Dette hændte både for Josef (2. Mos. 41) og for Daniel (Dan. 2—4)

XI. Dette skete for Alma den yngre (Mosiah 27:10—32). Det skete også for Kong Lamoni og hans dronning, (Alma 19:1—29, 36:6—10) såvel som for Lamonis far og hans tjenere. (Alma 22:17—26)

— Se kapitlerne og skriftstederne for yderligere detaljer —

S & S

Svarene er til hjælp og vejledning og ikke forkyndelse om kirkens lære.

Bør piger tage på mission?

Dette spørgsmål giver anledning til endnu to spørgsmål: Vil det være godt for en pige at tage på mission og er piger egnede som missionærer?

Svaret på det første spørgsmål må blive et næsten almengyldigt: „Ja." Næsten alle piger med en positiv holdning og et ønske om at tjene, vil få stort udbytte af at være missionærer. Hun kan få sit vidnesbyrd opbygget, fastlægge sin livsholdning, udvikle åndelig tolerance og kærlighed, opbygge selvtillid og en positiv indstilling, lære at sætte pris på hjemmet, forældrene og familien og opnå at se mere klart på vigtigheden i valget af en livsledsager, som hun så vil følges med ikke blot til templet men også til Det celestiale Rige.

Hun vil få den glæde og tilfredsstillelse, der kommer af at være uselvisk, hvilket er nødvendigt for at være fuldtids tjener for andre.

Er piger egnede som missionærer?

Dette spørgsmål kan ikke besvares almengyldigt. Det er ganske individuelt. I dag er en kvindelig missionær (ofte kun lige fyldt tyve år) en energisk og entusiastisk, ung dame, som vil komme ud for dobbelt så mange tilvænningsproblemer, som en „gennemsnitsældste" vil gøre.

Hun rejser for det meste på mission, fordi hun har et ønske om at tjene andre og ikke fordi hun er tvunget dertil af social prestige.

En pige, som rejser på mission, for at finde en løsning på personlige problemer, vil opdage, at hun er helt forkert placeret. Det fast tilrettelagte missionærprogram i missionstiden afser ingen tid til afvigende adfærd eller til løsning af personlige problemer.

Med hensyn til piger og mission henvendte jeg mig til mine rådgivere, nemlig mine tre børn: Leola (min adoptivdatter), som var missionær i North Carolina i Virginia Missionen, til Roger, som kom hjem fra mission i år fra Washington Missionen og til Greg, som nu er missionær i Central Missionen i Californien. Her er deres kommentarer:

Leola: Der findes nogen mennesker, der er mere åbne og forstående, når det er søstre, der henvender sig til dem. Dette er ofte tilfældet i militære områder, hvor mændene er borte fra hjemmet og kvinderne derfor ikke tilbøjelige til at lade mænd komme ind i deres hjem.

Roger: De kvindelige missionærer i vor mission var hårdtarbejdende, samvittighedsfulde og altid glade.

Greg: Der er ikke tid til at skrive. Jeg må løbe! Jeg er træt! Hvorfor? Fordi vi har arbejdet med kvindelige missionærer idag, og de har slidt os helt ned. Kvindelige missionærer yder altid alt!

Greg mener, at man får stor hjælp til at træffe sit valg med hensyn til at rejse på mission, når man læser fjerde afsnit af Lære og Pagter vers 3: „Dersom I derfor ønsker at tjene Gud, da er I kaldet til arbejdet."

Bemærk de to forhold: Ønske og kaldelse. Det er ønsket om at tjene Gud, som bør motivere en søster eller en ældste til at acceptere kaldet som missionær. Hvis ønsket om at tjene Gud er stort nok, vil missionæren forstå, at det er en 100% forpligtelse, som der står i Lære og Pagter 4:2: „Se defor til, o, I, der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener ham af hele jeres hjerte, sjæl, sind og styrke." Hvis dit hjerte ikke er med i det, er der ingen grund til at lade dit fysiske jeg deltage. Det er den 100% forpligtelse, der gør missionærarbejdet til en lykkelig, produktiv oplevelse. Uden denne forpligtelse, vil det blive en lang og ulykkelig tid.

Og belønningen? „. . . thi se, marken er allerede hvid til høsten, og se, den, der bruger seglen med hele sin styrke, samler et forråd, så han ikke omkommer, men sikrer sin sjæls frelse." (L. & P. 4:4) „. . . Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte en sjæl til mig, hvor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!" (L. & P. 18:15)

Arthur S. Anderson
Medlem af Komitéen
for lærerudviklings-programmet

Hvordan kan jeg vide, om jeg har fundet den rigtige at gifte mig med? Skal jeg indgå et kompromis? Min ven (aktivt medlem af kirken) og jeg kan gøre hinanden lykkelige, men vi diskuterer en del!

Disse og mange lignende spørgsmål er blevet stillet i mange af nutidens hjem i den vestlige verden, hvor selvbestemmelsesretten fungerer således, at den person, der bliver gift, selv har ansvaret for sit valg. I nogle samfund behøver folk aldrig at stille disse spørgsmål, fordi forældrene har ansvaret for at finde den rette mand til deres datter. Sådan er det ikke i vort samfund. Vor datter må selv gøre sit valg. Nogen vil sige, at hun i sit hjerte vil føle, når hun har mødt den rigtige. Andre vil sige, at hvis hun er klog, vil hun ikke lade sig lede af hjertet.

Hoveddilemmaet, som mange mennesker erfarer ved valget af ægtefælle genspejles i de ovenfor omtalte modstridende råd fra forskellige mennesker med divergerende opfattelser, nemlig, hvor meget kan man stole på følelser og sindsbevægelser og hvor meget på undersøgelser og fornuftslutninger. Vestlige samfund lægger vægt på vigtigheden af den følelsesmæssige side (du kan føle det i dit hjerte, når du virkelig er forelsket) hvorimod de forældre, der vælger en ægtefælle for deres barn, lægger vægt på fornuftige og undersøgende fakta (han kommer af god familie, han er klog og arbejder hårdt).

Sidste dages hellige bør i deres valg af ægtefælle tænke på begge forhold og prøve at finde ud af om deres valg af ægtefælle kun er baseret på følelser. Hvis hun eller han ikke af og til koldt kan vurdere den andens styrke og svagheder, så vil følelser og stemninger måske få overtaget og udelukke undersøgelser og fornuftslutninger. Sommetider er fornuften den afgørende i valg af ægtefælle, men det er sjældent i vort samfundslag.

Jeg kan blot sige, at fornuftig omtanke såvel som følelser er vigtige ved valget af ægtefælle, men stadig lades det spørgsmål ubesvaret om, hvad man skal tænke mest på. Her synes det bedste svar fra både skrifterne og socialforskere at være: „Tænk omhyggeligt på, hvad I to har til fælles." En måde, at finde ud af det på, er at klatre op ad hans familiestamtræ og se sig omkring.

Undersøgelser synes at vise, at de, der gifter sig inden for deres egen gruppe (religion, kulturelle baggrund og social økonomisk baggrund), tilsyneladende klarer sig bedst. Værdsætter I de samme ting? Er I venner? Kan I lide de samme mennesketyper, de samme aktiviteter? Er I enige om spørgsmål vedrørende børn? I vil ikke være i stand til at svare ja til *alle* disse spørgsmål, men I vil i det mindste vide, til hvilke spørgsmål der bliver svaret nej. Dette må fremtvinge spørgsmålet om, hvilken mulig risiko det vil indebære at gifte sig.

På dette tidspunkt vil du måske spørge: Hvorfor alle disse opfordringer til omtanke og ræoneren? Er dette ikke at lægge for megen vægt på ens dømmekraft og således udelukke Guds indflydelse på menneskets liv? Kan jeg ikke bare bede til Gud og derefter vide, om min forlovede er den rigtige for mig?

Skrifterne fortæller os, at vi skal virke med iver for en god sag og gøre mange ting af engen fri vilje. (L. & P. 58:26—29) Vi får ydermere at vide, at det ikke er godt for os at få befaling i alle ting. Naturligvis er valget af en partner for et evigt liv en vigtig sag, ligesåvel som det er meget betydningsfuldt for en del af de erfaringer, vi er kommet her til jorden for at opnå. Det er indlysende, at dette kræver grundig overvejelse i forbindelse med inderlig bøn.

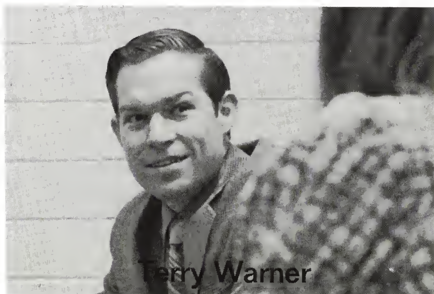
Skrifterne siger ligeledes, at vi ikke bare skal bede og forvente svar. Vi må selv undersøge spørgsmålene og forsøge at nå til en bestemmelse og derefter flittigt søge Guds hjælp gennem bøn. (L. & P. 9:7—9) Hvis vi ikke gør vor del, kan vi næppe forvente, at Gud skal give os et svar, bare fordi vi beder. Men hvis vi imidlertid gør alt, hvad vi kan, og derefter kommer frem for Herren i bøn, vil han ikke afvise os, når vi skal træffe så vigtige afgørelser, som f.eks. vælge en ægtefælle. Ofte modtager vi i sådanne tilfælde en forsikring om, at Gud har hørt vore bønner og accepteret vore anstrengelser og bliver derved opfordret til at tage yderligere skridt.

Mange gange ligger der i spørgsmålet om, hvem der er den rigtige dette, at man mener, at der kun findes een eneste, og så snart han eller hun er fundet, vil man opnå evig lyksalighed. Denne tankegang går i retning af at

overvudere det: at opdage og undervurdere det at tilpasse. I de fleste filtælde må tilpasningen følge efter opdagelsen, hvis denne opdagelse nogensinde skal få betydning. Dette synes især at slå til ved valget af en partner for tid og evighed. Man kan vide, at man har fundet den rigtige ved at: 1. Tænke klart og undersøge det i sit eget sind, 2. Søge Guds hjælp gennem bøn for at opnå bekræftelse på sine anstrengelser. 3. Erkende at det at finde en ægtefælle blot er begyndelsen til en *evig tilpasning*. Ingen kan tilpasse sig uden anstrengelser. Således kan man i dag have fundet den rigtige, men uden vilje fra din og hans side til at gøre en indsats, vil I opdage, at på et eller andet tidspunkt i fremtiden, vil han vende sig til en anden. Se ikke kun på den tid, der er gået, (hvorledes I så hver især er) men se også på fremtiden og spørg jer selv om, hvad I begge har vilje til at opnå. Svarene på disse spørgsmål vil give et mere sikkert svar på, om han er den rigtige at gifte sig med.

Hvis du har tænkt omhyggeligt på, hvad du og din eventuelle ægtefælle har til fælles og har valgt en, som svarer til dine idealer, vil der kun være ganske lidt eller måske ingenting af betydning at bilægge. Naturligvis bør du af din ægtefælle modtage forsikringen om, at kunne leve i fred og fordragelighed i henhold til dine egenskaber. To mennesker, som er indstillet på at dele godt og ondt og gøre en samlet indsats livet igennem kommer ikke ud for ting, som vil nedbryde deres samliv. I vil få uoverensstemmelser i jeres samliv, men hvis I løser dem planmæssigt og med et evigt liv for øje, vil jeres enighed styrkes.

Darwin L. Thomas
assisterende professor i sociologi
Washington Stats Universitet

Hvad med at studere og hvile på søndage?

Hvem, der end stiller sig selv dette spørgsmål, (jeg har selv ved lejlighed gjort det) løber den risiko aldrig at finde svaret, på grund af den måde spørgsmålet fremføres og man vil efter al sandsynlighed søge svaret et forkert sted.

Spørgsmålet siger faktisk: Er det forkert at studere og lege på en søndag? Hvis man tænker på disse sunde aktiviteter, vil man ikke være i stand til at se noget forkert i at udføre dem på en sabbat. De er jo også tilladt på ugens øvrige dage.

Men hvis man stiller spørgsmålet på en anden måde, vil man finde det svar, som jeg tror er det rigtige. Når jeg tænker tilbage på mine søndage i min gymnasietid, på universitetet og i min kandidattid, værner jeg mindet om de sabbater, hvor jeg nød godt af Herrens Ånd, medens jeg udførte mit hjælpearbejde eller besøgte nogen, der var i nød, og læste i skrifterne. De andre har jeg enten beklaget eller glemt. Det var de søndage, hvor jeg gjorde ting, (som f.eks. studere) noget der egentlig ikke var forkert i sig selv, men afholdt mig fra at deltage og nyde ånden på denne dag. I stedet for at sørge: „Er det forkert at studere og hvile på en søndag?" er det til mere nytte at spørge således: „Vil studier og hvile forhindre mig i fuldt ud at opnå sabbatens velsignelser?" Svaret på det andet spørgsmål er, at alt, hvad der forhindrer disse velsignelser, er uværdige for sabbaten.

Der er nogen, der mener, at det er nødvendigt at studere ligesom ens studiekammerater for at holde sig a jour. Elever, der skal læse til eksamen synes især at føle således. Denne tankegang synes at være fejlagtig. Hvad der behøves under sådanne omstændigheder er effektiv udnyttelse af studietiden, en tid med en ren samvittighed, hvor man er årvågen og har selvtillid i rimelig grad. At yde mere på en søndag, set ud fra et kvantitativt synspunkt, vil ikke nødvendigvis betyde, at man udnytter tiden bedre rent kvalitativt, snarere tværtimod, idet en studerende ved at læse om søndagen plejer at miste sin klarsynethed og årvågenhed, foruden Herrens betydningsfulde støtte, som er nødvendig for at opnå et godt resultat i den tid, man studerer. På den anden side set, hvis man modtager af Herrens fredsgivende og fornyende Ånd på sabbaten, kan de indre forhindringer, som gør studiet ineffektivt, f.eks. rastløshed, opsættelse og skyldfølelse, formindskes resten af ugen.

„Kom hviledagen i hu, at du holder den hellig." (2. Mos. 20:8) Det er ved opofrelse, at man holder noget helligt. I dette tilfælde ofrer den studerende sig for Herren på en søndag, idet han lader sådanne sktiviteter ligge, som ikke er væsentlig forkerte, for at kunne modtage en portion hellighed til de kommende dage.

Terry Warner,
professor i filosofi,
leder af ærbødigheds-programmet
Brigham Young University

BØRNENES SIDER

Pusle-tegning

af Phyllis Luch

Alt er vel!

AF MARY PRATT PARRISH Illustreret af Virginia Sargent

Tommys far var blandt dem, der var valgt til at forlade Garden Grove og rejse til Council Bluffs og der opbygge en koloni. Da de kom til deres bestemmelsessted, først i Juni, var regntiden ovre. Brigham Young anmodede mændene om at pløje, plante og bygge af hensyn til den næste gruppe sidste dages hellige, som skulle komme. I slutningen af Juni påbegyndte man forberedelserne til mændenes afrejse mod vest. Men en dag så Tommy fire af De forenede Staters soldater ride ind i lejren. De bad om at tale med lederne.

Ved middagstid kaldte Brigham Young sammen til et offentligt møde og præsenterede kaptajn James Allen fra hæren. Kaptajn Allen trådte frem og sagde: „De forenede Stater er i krig med Mexico. Præsidenten har sendt mig for at rekrutere 500 mand til hæren, som skal marchere til Californien. Han havde knapt nok sluttet sin tale, før alle begyndte at snakke.

Da rejste Brigham Young sig op og sagde: „Hvis vi ønsker at nå derhen, hvor vi kan arbejde for Guds sag i henhold til det, vor samvittighed byder os, så må vi støtte hæren. Jeg siger, at ingen af dem, som melder sig, vil falde i hænderne på nationens fjender. Jeg vil gøre mit bedste for at se til, at der bliver sørget for jeres familier, og at de ikke lider nød, så længe jeg selv har noget. Lønnen, som de fem hundrede mænd modtager, vil kunne føre deres familier til dalen. Det er rigtigt af os at tage afsted, og jeg ved, at I vil."

Efter at kaptajn Allen var taget afsted, holdt rådet møde. Efter dette møde tog nogle af brødrene afsted til Pisgah for at lade sig rekrutere frivilligt.

Tommy så på sin far og hans far så på ham. Ingen af dem talte, men inderst inde vidste Tommy, hvad hans far tænkte. Efter nogle få minutter trådte han frem. Drengen vidste, at hans far ville blive en af de frivillige.

Da Brigham Young vendte tilbage

fra Pisgah, hvor mændene var blevet indrulleret i mormonbataljonen, som MT. Pisgah og Garden Grove, var Parkinsons tvillinger og deres far med ham. Søster Parkinson var død i Garden Grove og broder Parkinson var rejst til Council Bluffs med børnene. Han ønskede at lade sig indrullere i mormonbataljonen, hvis det kunne arrangeres, så Elisa og Elijah kunne være hos Tommys mor til han vendte tilbage.

„Tommy og jeg har spekuleret over, hvem vi skulle få til at køre den anden prærievogn, medens vores far er væk, og Betsy har længe ønsket sig en søster", sagde Tommys mor smilende.

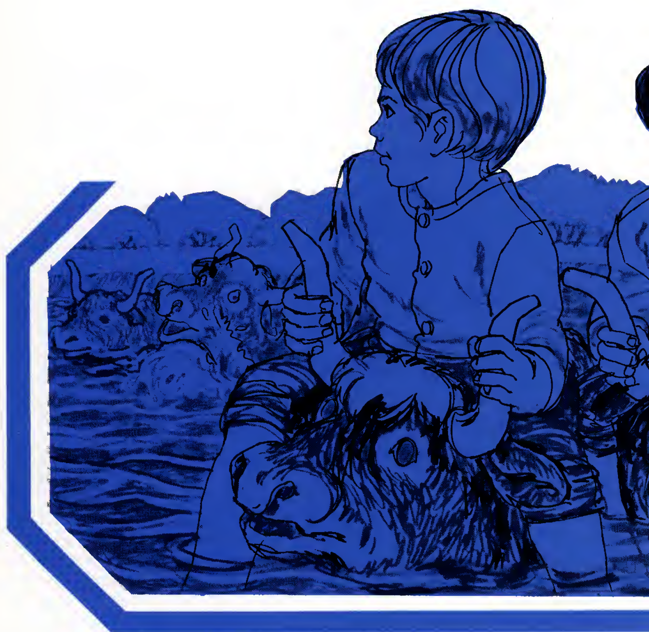
Alt var nu parat, og broder Parkinson tog afsted sammen med Tommys far. Begge var nu indrulleret i bataljonen. Den 20. juli startede bataljonen mod Fort Leavenworth og den lange march mod Californien, til akkompagnementet af Pitt's hornorkester begyndte.

Da Tommy overværede bataljonens afmarch, tænkte han på faderens ord til ham: „Jeg lader dig ikke alene, Tommy. Brødrene vil hjælpe dig, og vor himmelske Fader vil være dig så nær, som du selv vil tillade ham at være.

Da bataljonen var ude af syne, stillede Brigham Young sig op på bukken af prærievognen for at tale til de, som var blevet tilbage. Tommy lyttede, da han bekendtgjorte: „Vi rejser ikke længere mod vest i år. I stedet vil vi indrette en vinterlejr nær floden. Der gror vilde ærter i overflod til at dække vort behov for vinterforråd, og det dækker rigeligt det, vort kvæg behøver vinteren igennem. Vi kan også høste det høje præriegræs til dem.

„Indianerne har givet os tilladelse til at blive i deres land og bruge deres træ og vand. I tilgift vil vi så hjælpe dem med at høste majs og handle med dem, når det er muligt.

„Det vil blive nødvendigt for enhver rask og rørig mand og dreng at anstrenge sig til det yderste, for at vi kan få høstet præriegræsset, pløjet

og plantet markerne og bygget husene, før det kolde vejr sætter ind. „Vi begynder med at flytte over på den anden side af floden i morgen. Færgen vil transportere folk og vogne, men de tredive tusind stykker kvæg, får, heste og mulddyr må svømme over.

„Det er en vanskelig opgave, der ligger foran os, men med Gud ved roret, vil det lykkes for os."

Den næste dag ventede Tommy og Elijah på, at det skulle blive deres tur til at køre deres prærievogne ombord på færgen. Så spændte de okserne fra og gik ned til flodbredden. Elisa samt Betsy og hendes mor ventede på dem der sammen med gamle Neel, familiens ko.

Tommys mor var lidt bange. „Det er så langt over til den anden side og vandet er dybt og sort. Med så meget vand i floden, kan man aldrig vide, hvad der kan ske! Der må være nogen, der kan hjælpe kvæget over for os."

Tommy tænkte sig om et øjeblik og spurgte så: „Husker du ikke mor, at Brigham Young sagde, at drengene måtte bære deres del af ansvaret?"

„Vi vil hjælpe hinanden", sagde Elijah. „Og der vil være andre, der hjælper os, dersom det bliver nødvendigt."

Tommys mor omfavnede begge drengene og gik så med pigerne tilbage til færgen.

Tommy og Elijah lokkede dyrene ned i vandet. Selv satte de sig op på førerokserne. Først var okserne bange og det var svært for drengene at sidde fast på dem, men efter få minutter, svømmede de roligt fremad.

Overalt var der okser fra prærievognene, der var blevet færget over til den anden side af floden. Alting gik godt, indtil et dyr blev bange. Tommy prøvede at skubbe oksen væk med sin fod, så prøvede han at tale beroligende til den, men ingenting hjalp. Det skræmte dyr bumpede ind i den okse Tommy sad på og Tommy var lige ved at falde i floden. Ejeren af dyret råbte: „Prøv at få fat i hornene på den Tommy!"

Tommy kiggede ned og så, at dyret var så nær, at hvis han blot kunne få fat i dets horn, ville det være muligt for ham, at glide over på ryggen af det, uden at falde i vandet. Elijah råbte: „Nu, Tommy! nu!"

Tommy slap hornene på sin egen okse, greb efter hornene på den skræmte okse, og fik fat i dem. Et sekund senere ville det have været for sent. Tommy kunne nu trække sig over på oksens ryg, og nu var det muligt for ham at berolige den.

Snart var de på vej over til den anden side af floden. Da dyrene var sikkert i vej, udbrød Elijah: „Tommy, du var fantastisk!"

Oksens ejer var taknemmelig. „Havde det ikke været for dig, Tommy", sagde han, „ville vi være kommet i vanskeligheder."

Tommy var glad, men han vidste, at uden hjælp fra ejeren og Elijah ville han aldrig have forsøgt at gøre det, han nu havde gjort. Og uden hjælpf fra vor himmelske Fader, var det aldrig lykkedes for ham.

Han tænkte igen på sin fars ord, da han drog afsted med bataljonen: „Jeg lader dig ikke alene, Tommy. Brødrene vil hjælpe dig, og vor him-

melske Fader vil være dig så nær, som du selv vil tillade".
For første gang siden faderens afrejse tænkte Tommy, alt er vel, og han vidste, at det ville det også være fremover.

			11
			16
			18
16	13	16	17

Tal-pusleri

af Milt Hammer

Indsæt tal fra 1 til 9 i de blanke felter, så de 7 facit kommer til at passe.

Vinderne

AF LOVISA HURTADO

Maria Molina sad og pillede forsigtigt ved det hvide kniplingslommetørklæde, hun havde i hånden. I måneder havde hun ventet på denne dag, den 18. september, og hun havde aldrig været så ulykkelig i hele sit liv.

Hendes blå, kinesiske kjole så ud som en traditionel chilensk folkedansekjole skulle. De tre folder på det blå bomuldsskørt var omhyggeligt blevet samlet og syet sammen af hendes mor. Det frynsede, trekantede tørklæde, hun bar om halsen, havde tilhørt hendes bedstemor. Marias tykhælede sko klikkede, når hun gik eller dansede.

Løvhytten i midten, som havde fået navn efter de grene, den var lavet af og som dækkede dens rtækonstruktion, var fyldt til bristepunktet med venner og naboer, der alle

Illustreret af Liz Dunlap

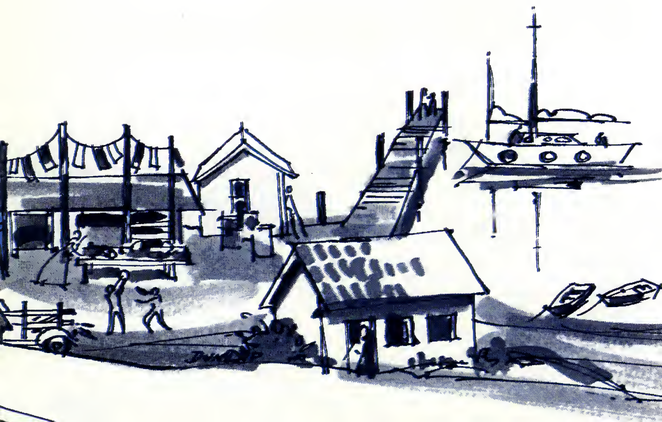

råbte og lo. Duften af eucalyptusgrenene blandede sig med den krydrede aroma af varme, indbagte kødboller. For Maria lignede disse kødboller, som var anbragt i sirlige rækker på bordene, der stod uden om de siddende, tykke kuverter, der bar meddelelse til alle chilenere om en „Glædelig Frihedsdag".

Maria kiggede op og hendes øjne søgte hen imod hendes forældre, hvor også hendes bror Lucho stod opad muren med sine venner. Han lignede så livagtigt en rigtig chilensk cowboy, som nu en 11-årig dreng kan. Ovenover de stramtsiddende, sorte bukser og bolerojakken bar han deres fars hvide, røde og blå tørklæde kantet med broderi af chilenske nationalblomster. Hans sorte støvler var pudsede, så man kunne spejle sig i dem, og de sorte, ringlende sølvsporer sad endnu på hælene. Lucho stod og rullede hatteskyggen forsigtigt mellem sine fingre, medens han kiggede undersøgende på sine støvler. Hans ansigt havde det samme bistre udtryk, som det havde haft de sidste to dage. Hun ville ikke længere se på ham.

Maria fik lyst til at ruske i ham og endnu engang sige: „Det var et uheld, enhver kan komme ud for et uheld."

Maria vidste, at han havde god grund til at være vred. For to dage siden havde hun lånt Luchos cykel. Hun var helt sikker på, at Lucho ville have givet hende tilladelse, hvis han havde været hjemme, men hun kunne ikke vente et minut længere med at få købt den tråd, så hun kunne få syet kjolen færdig. Dagen lang havde hun hjulpet sin mor med at sy folkedansekjolen, den kjole hun skulle have på til dansekonkurrencen for de unge. Lucho skulle være hendes partner og de var sikre på at vinde. Havde

de ikke allerede vundet ved konkurrencen i skolen? Og havde hendes lærer ikke sagt, at han aldrig før havde set den traditionelle chilenske folkedans bedre udført?
„Hvad vil du bruge din del af pengegevinsten til?" havde Lucho spurgt Maria tidligere på dagen.
Hun havde ikke betænkt sig et øjeblik, før hun svarede: „Jeg vil købe den syæske, der er i vinduet i Hr. Velasquez's butik." „Og jeg vil have en taske til min cykel", havde Lucho overbevisende sagt.
Mor havde vendt sig fra symaskinen. „Frihedsdagen er ikke kun til dans og konkurrencer, ved I nok. Det er også en mindedag."
„Det har vi lært alt om i skolen", sagde Maria. „Ja, alt om Bernardo O'Higgins, landets fader og Carreras samt Manuel Rodriquez", tilføjede Lucho.
„Så ved I også, at disse mænd havde uoverensstemmelser, men de følte, at deres kamp for uafhængigheden var vigtigere end nogen uoverensstemmelse. For mig er det det vigtigste ved den 18. september."
Maria fortsatte med at træde i pedalerne, medens hun tænkte på moderens ord. På den venstre side af gaden kunne hun se den åbne plads, hvor løvhytten var ved at blive opført. Man kunne til den anden side se ud over den vidtstrakte chilenske stillehavskyst. Der var snesevis af mindre løvhytter, hvor der ville blive solgt forfriskninger og holdt udstillinger. Endelig traf hendes øjne hytten i midten, hvis bare pæle hævede sig højt op over de andre. Det var her konkurrencen skulle afholdes. Måske hjalp Lucho nu med at pynte de høje stolper med duftende eucalyptus-graner, hentet fra de omliggende bjerge.
Da var det uheldet indtraf. Maria havde ikke set grenen, som sikkert var faldet af vognen, da den bum-

pede hen over den høje kantsten. Pling! Denne skærende lyd af metal mod cement og Maria fløj af cyklen over i bunken af eucalyptus. Hun var forrevet, men allers ikke kommet noget til. Men godt var det ikke gået med Luchos cykel. Forhjulet var bøjet og flere af egerne var vredet eller knækket.

Lucho måtte have set det hele, for aldrig så snart var Maria kommet på benene igen, før hun havde set ham komme løbende mod sig.

„Er der sket noget med dig?" råbte han ængsteligt. Så fik han øje på sin cykel, og det ængstelige udtryk skiftede i stedet til et vredt.

„Jeg skulle skynde mig hen i forretningen", begyndte hun at forklare. „Prøv ikke at røre noget, der tilhører mig en anden gang." Han rejste cyklen op og var nær ved at græde, da han undersøgte den, hvorefter han tilføjede med eftertryk: „Aldrig nogensinde!"

Ja, Lucho havde virkelig grund til at være vred. I to dage havde han knap nok talt. Selv hendes løfte om at give ham hendes del af pengegevinsten til hjælp til reparationen havde ikke forandret noget. Hun tænkte på de indviklede dansetrin i folkedansen. Det var præcise trin, som alle chilenere kendte og så på med kritiske øjne. Det var ikke nok at lære trinene, som udgør dansen, men det er også dansernes holdning, deres begejstring og deres hengivenhed, der tæller.

Maria så tværs igennem lokalet hen på sin bror, der stadig så bister ud, men nu var hans opmærksomhed rettet mod det runde dansegulv. Hun havde været så optaget af sine egne tanker, at hun ikke havde hørt annonceringen. Hun havde ikke opfattet, at den første konkurrerende gruppe på fire par allerede var på gulvet.

Orkestret spillede op til dansen, og folk begyndte at klappe til rytmen. Marias øjne fyldtes med tårer. De løvpyntede vægge, mennesker, dansegulvet, alt svømmede i eet for hende. Hvad kunne det nytte at forsøge? Før hun overhovedet tænkte over, hvad hun gjorde, skyndte hun sig forbi dem, der sad på hendes række og løb mod udgangen ved hyttens bagside.

Straks hun kom udenfor, følte hun den kolde brise i ansigtet og hendes hår blæste op. Hun passerede boderne med forfriskninger, bure med grise og høns og til sidst stod hun uden for festpladsen på selve det sted, hvor uheldet med cyklen skete for to dage siden.

Maria satte sig ned på kantstenen. Tårerne løb stille ned ad kinderne og dryppede på det hvide tørklæde. Hun kunne høre folk råbe, men hun var ligeglad, konkurrencen betød ikke noget for hende mere. Alt, hvad der betød noget nu, var at Lucho og hun kunne blive venner igen.

Maria hørte ikke fodtrinene bag sig, men da hun følte en hånd på sine skuldre, vendte hun sig om og så ind i sin brors skinnende øjne.

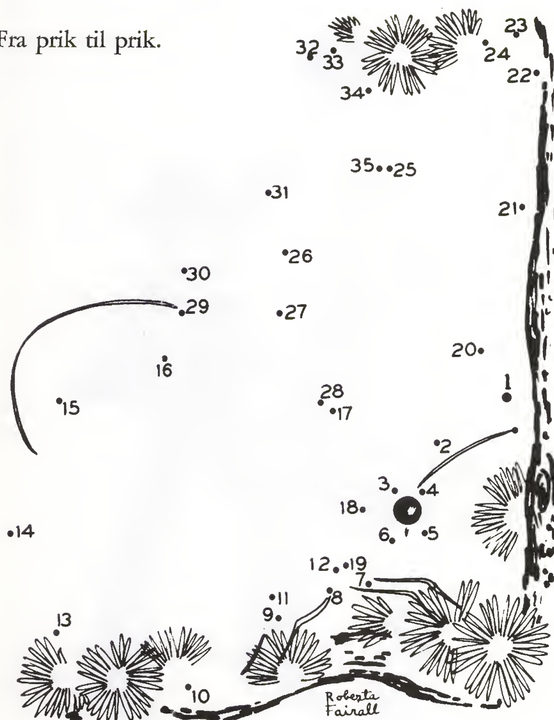
„Mor havde ret. Sommetider bør vi glemme vore egne problemer og medvirke til andre og vigtigere ting." Han rakte hånden frem og hjalp Maria op. „Jeg tænker ikke på at vinde", tilføjede han, og smilede til hende, og han begyndte derefter at gå tilbage mod festpladsen.

Maria skyndte sig efter ham. Nu var Lucho ikke blot hendes bror, men

også en af hendes bedste venner, og det var vigtigere end alle de cykler og syæsker, der var i hele verden. Hvis konkurrencen gik ud på at smile, tænkte hun, så var Lucho og jeg sikker på at vinde.

Fra prik til prik.

Alma
den yngre

En historie fra Mormons Bog (Mosiah 27:8-37) fortalt

AF MABEL JONES GABOTT Illustreret af Jerry Harston

Alma, den yngre, troede ikke på Gud. Mange gange havde han hørt sin far, Alma den ældre, opfordre folket til at elske Gud og holde hans befalinger. Men han ville ikke selv høre efter disse ting, for han var ikke ydmyg og havde heller ikke lyst til at hjælpe sin næste. Han ville ikke gå i kirke og tilbede Gud. Der var mange unge mennesker på den tid, som ikke troede deres fars ord. De ville ikke døbes eller tilhøre den sande kirke.

Alma, den yngre, var en god taler, og med kønne ord og smiger ledte han folkets hjerter væk fra kirken. Han havde fire venner, der var sønner af Mosiah, og de følte ligesom han. De lod sig lede af Alma og syntes, det var spændende at lave gale streger.

Herren elskede Alma og hans venner, men han kunne ikke lide, at de gjorde så mange forkerte ting. En dag, da de i hemmelighed forsøgte at ødelægge Guds kirke og lede folket væk fra Herren, viste en engel sig for dem. Englen dalede ned for dem som i en sky, og talte til dem med en rungende røst, der forårsagede, at jorden, de stod på, rystede. Og så stor var deres bestyrtelse, at de faldt til jorden uden at forstå, hvad der blev sagt til dem. Englen kaldte igen: „Alma, rejs dig op og lyt! Hvorfor forfølger du Guds kirke?"

Alma kunne ingenting sige. Englen fortsatte: „Herren har hørt folkets bønner og også din fader Almas bønner, han har bedt i stor tro om, at du må se sandheden. På grund af det er jeg kommet, for at overbevise dig om Guds kraft og styrke, og om at Guds tjeneres bønner bliver besvaret i forhold til den tro, de har. Hvordan kan du kæmpe mod Guds styrke? Han har sendt mig for at få dig til at ændre kurs og standse dine ødelæggelser af kirken."

Alma og hans venner faldt igen til jorden og Almas bestyrtelse var så stor, at han blev stum og intet kunne sige. Og han blev så svag, at han ikke engang kunne løfte en hånd. Hans venner løftede ham op og bar ham, hjælpeløs, hjem. Der lagde de ham foran hans far og fortalte alt, hvad der var hændt dem. Faderen fry-

dede sig, for han vidste, at alt dette var sket ved hjælp af Guds kraft.
Derefter kaldte Alma, den ældre, hele folket sammen, så de kunne se, hvad Gud havde udvirket med hans søn og de, som var med ham. Og folket og præsterne fastede og bad for, at Herren ville velsigne Alma, den yngre, så han igen kunne tale og at hans lemmer måtte genvinde deres kraft, at folkets øjne måtte blive åbnet, så det kunne se og forstå Guds kærlighed og storhed.
Efter to dage og to nætter stod Alma op og begyndte at tale. Alma sagde: „Jeg fornægtede min Frelser og sandheden, som vore fædre har fortalt om, men jeg har angret og omvendt mig i mit hjerte og er kommet fra mørket til lyset. Herren husker hver eneste af sine skabninger, og han er Gud."
Efter den tid blev Alma og Mosiahs fire sønner missionærer. De hjalp mange til at finde frem til sandheden og fortalte hele folket, at Herren i sandhed regerer.

Brigham Young og det sociale ansvar

Af Arthur R. Bassett

Der findes unge, der stiller sig tilfreds med at acceptere livet, som det altid har været, medens andre glimtvis ser for sig, hvordan livet burde være. De sidste bliver aldrig tilfredse, før de har gjort alt, hvad der står i deres magt for at gøre deres drømme til virkelighed.

Brigham Young var sådan som ungt menneske. Han var fuld af drømme om, hvad det måtte være muligt at udrette, og alle hans tanker kredsede om at oprette Guds rige på jorden. For ham var dette rige ikke overjordisk fantasi, men en livsnær mulighed, en ny måde at leve på, et nyt socialt mønster; og hans hjerne arbejdede med disse drømme, indtil de — for at bruge Jeremias' ord — blev „som en brændende ild" i hans indre. (Jer. 20:9)

„Jeg får lyst til at råbe hallelujah hele tiden," sagde han selv, „når jeg tænker på, at jeg virkelig selv har kendt Joseph Smith, profeten ... vi har myndigheden til at fortsætte det arbejde, som Joseph Smith påbegyndte (at opbygge Guds rige her), indtil alt er parat til at modtage Menneskesønnen. Det er det, der er de sidste dages helliges arbejde, og alt, hvad vi arbejder med, er trin på vejen."

Tidligt fotografi af Brigham Young taget fra et daguerreotypi, der oprindeligt blev til i 1850 i Salt Lake City.

Denne drøm havde stor indflydelse på hans mål, hans liv og sidst men ikke mindst på hans evige skæbne.

Det er sandelig en lykkelig mand eller kvinde, der er så optaget af sådanne drømme allerede i deres ganske unge år, sådan som Brigham Young var. For ham var der intet offer, der var for stort, hvis det tjente et formål, især ikke hvis formålet var at oprette Guds rige på jorden. Arbejdet mod dette mål fik ham til at løsrive sig fra Mendon, New York, hvor han var tømrer, og sendte ham ud på lange rejser, ja, han fik ikke et fast tilholdssted igen, før han bosatte sig mod vest ved den store saltsøstad.

Det sneede den dag, han blev døbt. Det var i det tidlige forår 1832. Han fik håndspålæggelse ved bredden af vandet, han var blevet døbt i, og han blev ordineret til ældste i sit hjem, som lå en 3—4 km. derfra, endnu før hans tøj var tørt på ryggen af ham. Og før året var gået — det år, hvor hans første kone døde, og hvor han første gang traf Joseph Smith — var Brigham Young igen ude i sneen, denne gang i et forsøg på at dele sin nye livsopfattelse med sine venner i Canada.

I decemberkulden drog Brigham Young og hans broder Joseph afsted til fods mod Kingston, der ligger i det øvre Canada. Denne rejse bragte de to unge ældster over en afstand på over 400 km. gennem sne, der lå „femogfyrre cm. tyk, og nedenunder var der tredive cm. mudder". Kun den, der har prøvet at traske gennem sne og mudder på en gang, kan rigtig forstå, hvor hårdt det må have været for de to unge mennesker. For at

Dette formodes at være det første fotografi af Brigham Young; det kan dog ikke helt fastslås, om det er ham.

gøre det endnu værre, foregik 10 km. af denne rejse over is — en is, der var så tynd, at den bøjede sig under deres fødder, og gjorde, at deres fødder blev „halvvejs dækket med vand".

I to måneder arbejdede missionærerne i det område og døbte femogfyrre sjæle. Ethvert ungt menneske, der har indset sine egne ufuldkommenheder vil indse, at dette missionærerbejde ikke var så ligetil for Brigham Young. Han regnede sig selv for at være „så dårligt skåret for tungebåndet, som et menneske nu kunne være".

„Hvor jeg led af hovedpine, når jeg skulle forklare mine tanker for andre mennesker, men ikke havde ord dertil; men jeg havde da så meget ben i næsen, at jeg altid gjorde mit bedste."

Der skulle gå endnu et år, og Brigham Young skulle igennem endnu en mission, før han omsider kunne installere sin lille familie i Kirtland, hvor han arbejdede meget nært sammen med Joseph Smith. Endnu tyve sjæle blev medlemmer af Guds rige som resultat af hans anden mission, og han førte dem så til Kirtland, stort set på samme måde, som han senere skulle lede de helliges lange tur vestpå. Da han så havde bosat sig i den lille stille by, Kirtland, i den nordlige del af Ohio, begyndte han at lære om Zion, stedet, hvor de rene af hjertet skulle bo. Det var Joseph Smith, der underviste ham. Som endnu et stort offer for sagen, drog Brigham i 1834 afsted sammen med Joseph, som medlemmer af Zions Lejr[1]. Det rygtedes i Kirtland, at de hellige i Missouri var blevet drevet bort fra deres hjem af pøbelen, og at de behøvede hjælp. De bad nu brødrene i Kirtland om at komme dem til undsætning. Joseph og 205 andre meldte sig parate til at drage afsted. Hårdt skulle sættes mod hårdt. De, som marcherede afsted, vidste udmærket, at døden måske ventede på dem for enden af deres 1600 km. lange march.

Brighams generation var vant til at tilbagelægge lange strækninger til fods, men de havde aldrig oplevet noget som dette. Præsident Young omtalte senere, hvordan det var måned efter måned at drage videre til fods, når ens sko var fulde af blod. Her er

Brigham Young havde denne taske med sig på sin første mission.

Det ene sæt linser på denne usædvanlige brille brugte Brigham Young til at se normalt med, det andet sæt brugte han, når han skulle læse.

Et par skøjter, der brugtes af Brigham Young.

det en af sine missioner, han omtaler, men missionærarbejdet var for intet at regne, når man sammenligner med denne march, dag efter dag i sommervarmen.

Efterhånden som lejren vandt frem, blev mændene mere og mere trætte, utålmodigheden var fremtrædende og irritationen tog overhånd. Endelig angreb den frygtede kolera med forfærdelig krampe og pludselige dødsfald. To år før havde Amerika oplevet en alvorlig koleraepedemi, og man kendte symptomerne godt — diarre, stødvis opkastning og smertefuld krampe, hvorefter legemet udtørrede så meget, at ansigtet blev blåligt og udtæret, dele af legemet blev koldt og mørktfarvet, og huden på hænder og fødder blev underlig rynket.

Døden kunne komme i løbet af en dags tid, nogle gange i løbet af en time, og en gang imellem faldt offeret bare forover som slået med en økse. Nogle af mændene i Zions Lejr forsøgte at flygte, men Brigham Young blev tilbage, og hans navn nævnes af Joseph Smith blandt dem, der gjorde mest for at passe de syge og begrave de døde.

Kort tid efter disse oplevelser i Zions Lejr, blev Brigham Young kaldet af profeten Joseph Smith til at være medlem af det oprindelige De tolvs Råd, som blev organiseret i 1835.

Med denne nye kaldelse fulgte store forandringer, hvorved Brigham Young følte vægten af det øgede ansvar, men hans mål i livet forblev det samme: At føre det arbejde videre, som Joseph havde påbegyndt, indtil alt var parat til Menneskesønnens komme.

To scener fra Brigham Youngs år som apostel, er her kort fortalt for at give indsigt i, hvor meget han ofrede for dette mål. Det her fortalte udspiller sig i året 1839.

Den første foregår i februar. Joseph Smith sad fængslet i Liberty Jail, og i sin egenskab af præsident for De tolvs Råd ledede Brigham Young kirkens daglige affærer. Han var først for nylig blevet præsident for De tolvs Råd, og det kun fordi Thomas B. Marsh havde aposteret, og David W. Patten var blevet myrdet under slaget ved Crooked River. Det problem, der først og fremmest skulle tages vare på, var de helliges forflyttelse fra Missouri til Illinois. Det var meget få af de hellige, der var bare nogenlunde forberedt til rejsen, mange af dem var fattige, og fordi det var dem så meget om at gøre at komme afsted, var det fristende bare at stikke af, som man bedst kunne, for om muligt at beholde livet. Men det var ikke Brigham Youngs opfattelse af, hvordan sande sidste dages hellige burde handle. Han var overbevist om, at de aldrig ville kunne bestå, med mindre de lærte at nære kærlighed og medfølelse for hverandre.

Man indkaldte så til et møde og opstillede en kontrakt, i hvilken det blev fastslået, at underskriverne deraf ikke ville tage afsted, før de havde hjulpet alle de fattige til også at komme afsted. Brigham Young og hans familie, der ledsagedes af Heber C. Kimballs familie (ældste Kimball var forblevet i Missouri), drog afsted i det kolde februarvejr med kursen mod Illinois. Det blev et af de underligste mormonoptog, der nogensinde er set i mormon-emigrationens tid.

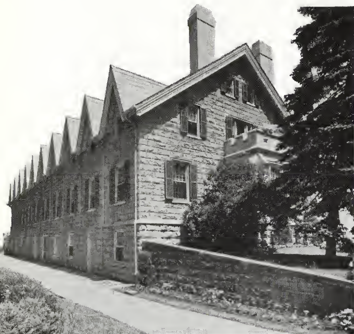
Efter at have rejst så langt som nogle og tredive kilometer, holdt Brigham Young rast, rejste et midlertidigt ly til sin kone og sine fem børn og drog så hele vejen tilbage til det sted, han var kommet fra for at hente nogle af de fattige og lidende hellige og drog så med dem frem til sin familie. På denne måde rejste han faktisk tre gange så langt som de øvrige rejsende, Senere, da de var nået til Quincy, Illinois, der lå ved rejsens ende, holdtes der et stort møde. Og da de hellige i Quincy erfarede, at der stadig var 50 familier tilbage i Far West, som var for fattige til at tage afsted, viste de igen deres gode sammenhold, idet de tilbød at sælge den smule, de havde tilbage — deres hatte, frakker og sko — for at skaffe penge til disse menneskers rejse. Brigham Young skriver: „Vi brød brødet, og nadveren blev uddelt. Ved mødets slutning var der indsamlet 50 dollars og adskillige oksespand var stillet til rådighed. Et af oksespan-

Denne fornemme røde fløjlsstol var en del af interiøret i Brigham Youngs private jernbanevogn.

dene blev givet af enken efter Warren Smith, hun havde mistet både sin mand og sin søn under massakren ved Hauns Mill. Det var hendes eneste forspand, hun sendte ud på den farefulde færd."

Gennem disse og mange andre oplevelser blev Brigham Young mere og mere overbevist om, at menneskene kan knyttes sammen i kærlighed, at de virkelig besidder evnerne

Dette „Zions House" med tyve gavle blev bygget omkring 1855 til residens for Brigham Young. Han døde heri i 1877.

Denne støvleknægt blev smedet til Brigham Young af det første jern, der blev fremsmeltet i Utah.

til at skabe et mere kristuslignende samfund, hvis grundvold er kærlighed og medfølelse med andre.

Den anden scene der skal gengives her, viser Brigham Youngs beslutsomhed, når det drejer sig om at ofre alt, for at Guds rige kunne blive opbygget, of foregår mellem september 1839 og februar 1840 i tilknytning til hans mission i England.

Det vi her vil lægge vægt på, er hans rejse til New York. Tiden er kommet, hvor De Tolv skal afsted på særlige missioner, men Brigham Young var som som så mange andre af sine søskende syg af noget, der sandsynligvis var malaria. Han havde smerter i hvert led i sin krop, men det lykkedes ham på en eller anden måde at komme op af sin seng i Montrose, Iowa, og klæde sig på til rejsen. Da han ikke selv havde en frakke, brugte han et tæppe fra vuggen til at dække sig med. Alle hans børn var sengeliggende med høj feber. Hans kone var ligeledes syg og for svag til at pleje sin lille nyfødte, der endnu ikke var lo dage gammel. Missouri-floden lå

Præsidenten i 1850.

kun godt halvtreds meter borte, men Brigham Young kunne ikke engang klare sig ned til bredden. En nabo kørte frem foran huset med sin vogn, og præsident Young kravlede op i den. En robåd mødte ham ved bredden, og han blev roet over til den anden side, hvorfra Israel Barlow transporterede ham videre på hesteryg til Heber C. Kimballs hjem i Nauvoo. Her faldt han fuldstændig sammen og var i fire dage ikke i stand til at fortsætte.

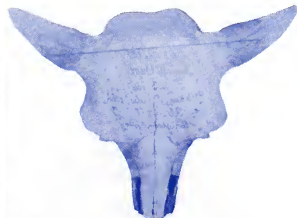
Endelig var det tid til at tage afsted, og missionærerne påbegyndte deres rejse mod øst, som de bedst kunne; præsident Young rumlede afsted bag i en vogn. De, der har prøvet at være rigtig syge af for eksempel influenza, ken levende forestille sig, hvordan det må føles at skrumple afsted hele vejen over Illinois og Indiana i den tilstand. Fire måneder senere ankom Brigham Young til New York City. Han var omsider blevet rask, men stadig ikke fri for uheld. Da han i Brooklyn gik ombord på en færge, faldt han hårdt ned på en stor jernring, hvorved hans venstre skulder gik af led. Medens ot af hans der gik af led. Medens to af hans brødre holdt ham fast på dækket, tog Parley Pratt fat i hans hånd og hev af alle kræfter, medens han støttede sin ene fod mod Brighams side. Skønt dette var særdeles smertefuldt, var Brigham Young i stand til med sin højre hånd at få skulderen skubbet tilbage på plads. De andre bragte ham så hen til den åbne ild, hvor han kort efter besvimede. Der gik flere dage, før han atter var i stand til at klæde sig selv af og på.

Mindre modige og beslutsomme sjæle ville for længst have mistet modet og være blevet tilbage, men Brigham Young var ikke den, der gav op, når det drejede sig om at opbygge Guds rige. Han fortsatte, gik ombord på skibet og var søsyg det meste af vejen til Storbritannien. Han var så afmagret, da han nåede England, at hans egen fætter, Willard Richards, ikke engang kunne kende ham.

Fotografi af de oprindelige mormonemigranter i Echo Canyon i 1867.

Der står en meddelelse, underskrevet af præsidenten, på dette kranium.

Efter at have arbejdet hårdt i missionsmarken i månedsvis, vendte han hjem igen. Hans offer havde været Herren behageligt. Da han nåede tilbage til Nauvoo, blev ældste Young modtaget med disse ord:

„Kære og højt elskede broder Brigham Young! Sandelig, så siger Herren til dig min tjener Brigham:

„Du behøver ikke som tidligere at forlade din familie, thi dit offer er mig velbehageligt.

„Jeg har set dit arbejde og din møje på rejserne for mit navns skyld.

„Derfor befaler jeg dig, at du skal sende mit ord omkring i verden og fra nu af og for altid drage særlig omsorg for din familie. Amen." (L & P. 126:1—3)

Sådan blev Brigham Young forberedt til stillingen som profet. Ikke en, men mange gange havde han bogstavelig talt anbragt sit liv på Guds alter i sin iver for at fremme Guds rige her på jorden. Alt andet i hans liv var underordnet i forhold til dette mål; han troede på sagen af hele sit hjerte. Senere, og netop på grund af denne forberedelse han havde gennemgået, blev han den ideelle for Herren, når det drejede sig om at opmuntre andre til at slutte sig til dette nye samfund. Hans liv var fuldstændig helliget Herren.

Som profet skrev han senere i sit liv: „Jeg har bestandig Zion for øje. Det er ikke vor mening at vente på englebesøg, eller på, at Enok og hans fæller skal komme og opbygge Zion, nej, vi vil gøre det selv. Vi vil dyrke vor hvede, bygge vore huse, indhegne vore gårde, tilplante vore vinmarker og plantager, og frembringe alt, hvad der kan tjene til at holde vore legemer sunde, og på denne måde har vi i sinde at opbygge Zion her på jorden, vi vil rense den og fjerne alle giftstoffer." (Denne udtalelse er ikke blevet mindre betydningsfuld i vore dage med alle vore økologiske problemer.)

Så fortsatte han:

„Lad der gå en velsignet indflydelse ud fra os til alle de ting, over hvilke vi bestemmer; over den jord, vi dyrker, over de huse, vi bygger og over alt, hvad vi ejer, og hvis vi ophører med at have nogen som helst forbindelse med det, der er korrupt, og forankrer Zion fast i vore hjerter, i vore hjem, i vor byer og hele landet over, så vil vi til sidst overvinde hele jorden, for vi er jordens herrer; og i stedet for torne og tidsler vil hver urt, der er gavnlig til føde for mennesket og til at besmykke jorden, blomstre frem fra dens overflade."

Kort sagt var det nye samfund ikke blot et spørgsmål om at planlægge byer og plantager for Brigham Young. Det var et spørgsmål om at opbygge et bosted, der var engle værdig, et lille stykke himmel her på jorden. Uddannelse og undervisning kom til at spille en stor rolle, og han forudså den tid, da mormonismens Zion mod vest ville være et sted, der skulle vises frem for mennesker fra alle verdens riger, som ville komme dertil for at lære af vort eksempel.

Hans drøm er på mange måder endnu uopfyldt, fordi mange af os ikke indser betydningen deraf. Man fristes til at spørge vor generation: „Hvor i kirken i dag findes der et ungt menneske med drømme som Brigham Young, som på samme måde er villig til at hellige sig dette mål med lige så uforfærdet iver?" Det ideele svar ville være: „Her i vor egen stav, i vort eget ward."

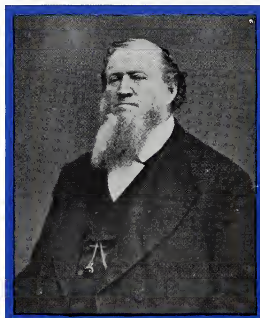
1. Zions Lejr — organiseredes den 7 maj, 1834, i henhold til en åbenbaring. Joseph Smith var den øverste chef for adskillige afdelinger, der havde hver sin leder.

Højdepunkter i Brigham Youngs liv (1801—1877)

1. Juni	Alder	
1801	—	Blev han født i Whittingham, Vermont
1815	14	Moderen dør, han må tjene til sit eget ophold, bliver til sidst tømrer
1824	23	Gifter sig med Miriam Works; hun dør i 1832
1832	31	Bliver døbt og ordineret til ældste
1834	33	Gifter sig med Mary Ann Angell
1835	34	Ordineret til apostel
1839—41	38—40	På mission i Storbritannien
1844	43	Joseph Smith myrdes; B. Y. bliver leder af kirken, som præsident for De Tolvs Råd
1846—47	45—46	Leder udvandringen til Salt Lake City
1847	46	Opretholdt som præsident for kirken
1850	49	Bliver guvernør for Utah territoriet
1853	52	Nedlægger hjørnestenen til Salt Lake Templet
1857—58	56—57	Utah-krigen
1867	66	Tabernaklet fuldført
1877	76	St. Georges Templet indvies, som det første tempel i vesten
29. aug. 1877	76	Dør.

Brigham Young på forskellige tidspunkter i sit liv.

Dette skrivebord er lavet specielt til Brigham Young. Det blev ofte brugt af ham og hans rådgivere.

I må ikke ...

ÆLDSTE STERLING W. SILL,
assistent til De tolvs Råd

For nogen tid siden hørte jeg en stor forretningsmand give en interessant opskrift på, hvorledes man opnår succes. Han sagde, at når man overvejer at udføre et eller andet, må et af de første skridt, man tager være det, at beslutte sig til, hvad man *under ingen omstændigheder* må gøre. Der er f.eks. i forretningslivet visse uærlige forhold og forkerte fremgangsmåder, som på afgørende vis må udelades fra ens område på forhånd, og ved planlægningen af et lykkeligt ægteskab er der utroværdigheder og illoyaliteter, som *aldrig* må bringes med. Når man definitivt har udeladt disse ting, som man *ikke* må gøre, så kan man koncentrere al sin tid og energi om de ting, der *skal* gøres.

Men vi vil altid løbe ind i store vanskeligheder, hvis det ikke lykkes for os at tage faste og varige beslutninger, som kan lede os i vigtige sager. En psykiater sagde engang til en nervepatient: „Har De nogensinde vanskeligt ved at tage en beslutning?" Patienten svarede: „Både ja og nej." Et „ja-nej-menneske" er en svag person. Et ubeslutsomt menneske, der gør langt flere fejltrin, end han burde. For nylig var der en mand, der søgte hjælp i et moralsk spørgsmål, og han blev spurgt: „Hvad vil De gøre, når De står overfor den næste fristelse?" Han svarede: „Hvordan kan jeg vide det, før jeg ved, hvilken fristelse det drejer sig om?" Hvis denne mand ikke kan beslutte sig til at reagere positivt, selv mens han udtrykker sin beklagelse, hvilke chancer vil han så have, når han næste gang ophidses på grund af sine svagheder? Vi påfører os selv et alvorligt handicap, når vi fuldstændig afviser tanken om at tage et standpunkt om disse vigtige spørgsmål vedrørende moral, ærlighed, retskaffenhed, flid og religion. En af de fremgangsmåder, der bedst illustrerede, hvorledes man på forhånd kan undgå fejltrin, blev anvendt af Herren selv, da han prøvede på at gøre Israel til den største nation på jorden. Tre måneder efter, at de var blevet befriet fra deres ægyptiske fangenskab, samlede han dem foran Sinaibjerget. Der gav Gud dem de ti bud, som omfattede en række ting, som de under ingen omstændigheder måtte gøre. For selv Gud kunne ikke lave en stor nation ud af mordere, løgnere, tyve, ateister, ægteskabsbrydere og sabbatsbrydere.

Tilsyneladende prøvede Herren på at fremstille budene på en sådan måde, at de var lette at huske. Dette minder mig om en historie om en chefingeniør i et firma, han blev fyret fra sit arbejde. Han spurgte direktøren, hvorfor han var blevet afskediget. Direktøren svarede: „De har lavet en

fejltagelse, som har kostet firmaet en masse penge." Ingeniøren sagde: „Men husker De ikke, at jeg advarede firmaet imod at gøre det?" Direktøren svarede: „Ja, jeg husker, at De advarede os imod at gøre det, men De slog ikke i bordet, dengang De advarede os."

Sådanne understregninger af en ide, er ofte ligeså vigtig som ideen selv. For nylig sagde en præst i radion, at han aldrig talte om de ti bud i sin kirke mere, fordi det ikke mere var på mode. Han sagde også, at tonefaldet i budene var for hårdt til folks store følsomhed i vore dage. Denne præst sagde også, at i stedet for at anvende så stærke vendinger som at *befale* og *I må ikke*, skulle Herren have anvendt nogle mildere ord som f.eks.: *Jeg anbefaler, jeg foreslår* eller *jeg råder jer til.* Milde ord bliver ofte modtaget ret flygtigt, hvilket fører til vaklende indstillinger med vage meninger og dermed overtrædelser. Vi ved, hvor let vore dages liberalitet kan forårsage de alvorligste synder og ødelæggelse. Men Herren tillod ikke sådanne ting optaget i de ti bud. Han kom ned på bjerget i en sky af ild, hvorfra røgen vældede frem som fra et ildsted. Han kom med en sådan kraft, at bjerget rystede og folket skælvede. Til akkompagnement af lyn og torden gav Herren på dette hellige bjerg folket dets grundlæggende love og optegnede nogen af de ting, som de ikke måtte gøre. Han sagde:

1. Du må ikke have andre guder end mig.
2. Du må ikke gøre dig noget udskåret billede eller noget afbillede af det, som er oppe i himmelen eller nede på jorden eller i vandet under jorden.
3. Du må ikke misbruge Herren din Guds navn.
4. Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig.
5. Ær din far og din mor.
6. Du må ikke slå ihjel.
7. Du må ikke bedrive hor.
8. Du må ikke stjæle.
9. Du må ikke bære falsk vidnesbyrd imod din næste.
10. Du må ikke begære din næstes hus, hustru eller træl, hans okse eller æsel, eller noget, der hører din næste til.

Disse ord kan læses på mindre end 30 sekunder og hvis de blev efterlevet, ville de hurtigt omdanne jorden til et paradis for Guds børn. Men vi ikke alene undlader at adlyde disse love, vi kender dem ikke engang. Der var engang en mand, der sagde til sin ven: „Jeg vil give dig 25 kr., hvis du kan man sige mig et af de ti bud." Vennen accepterede tilbudet og demonstrerede sin kundskab ved at sige følgende: „Jeg er træt og går til ro, lukker mine øjne to ..." Hertil sagde vennen: „Vær så god, her er pengene, jeg troede ikke, du kunne gøre det."

Men når vi affærdiger de ti bud, så gør de ti bud det også af med os. Vi opfylder nemlig Ezekiels profeti, der siger: „Se, alle sjæle er mine; både faderens sjæl og sønnens sjæl er mine; den sjæl, der synder, den skal dø." (Ezek. 18:4) Synd er noget meget betydningsfuldt, for som Martin Luther engang sagde: „Een mangel kan ødelægge ti dyder."

En bankier kan lade en forpligtelse gå lige op med noget af samme værdi; men du kan ikke gøre dette, når det drejer sig om noget så betydningsfuldt som livet, da det er sådan, at adskillige store dyder kan gøres virkningsløse af bare en dårlig. For nylig blev tre mænd diskuteret, før antagelsen til en vigtig opgave. Om en af dem blev det sagt: „Han arbejder godt og han kender sit arbejde, *men* han er uærlig." Om en anden blev der sagt: „Han er ærlig og meget dygtig, *men* vil ikke arbejde." Om den tredie blev der sagt: „Han er meget dygtig og vel lidt, *men* han er umoralsk." Ja, de rosende ting er dejlige, men når vi skal summere det hele op og nå frem til de mindre rosende, må vi alle passe godt på. Man kan ikke opveje lidt umoralitet med lidt flid, eller lidt uærlighed med lidt duelighed, eller lidt ateisme med nogle gode beslutninger.

Sidste år blev der i USA arresteret over fire millioner for røveri af beløb på over 50 dollars. Af disse var de 777.000 biltyverier. Mange mennesker sætter deres egne opfattelser af en ny moral i stedet for de ti bud. Vi har millioner af ateister og der forekommer et mord eller et selvmord hvert kvarter døgnet rundt. Denne ændrede opfattelse af budene siger nu: „Du må ikke slå ihjel, medmindre nogen kommer i vejen for dig", eller: „Du må ikke begå hor, medmindre du kan lide din partner" eller: „Du må ikke have andre Guder for mig, medmindre du får et bedre tilbud." Nogen er endda gået så vidt, som til at forkaste den af Gud givne ansvarlighed. En ung kvinde blev for nylig spurgt af en journalist, om hun troede, at det var forkert at bryde de ti bud. Hun sagde: „Hvem er jeg, der kan sige, hvad der er rigtigt eller forkert." Nogen siger også, at det alligevel ikke betyder noget, om vi gør det ene eller det andet.

Herren har imidlertid også i vore dage bekræftet og understreget disse store love, som blev givet på Sinai. I Lære og Pagter afsnit 59 vers 6, har han sagt:

„Du skal elske din næste, som dig selv. Du skal ikke stjæle, ej heller bedrive hor, ej heller slå ihjel eller gøre noget sådant." Vi gør mange ting, som er „noget sådant" og bryder på den måde de ti bud.

Det er let for halvt-troende og ufuldkomne at gøre sig skyldige i disse nedbrydende synder, der opstår på grund af ubetydelig gudsfrygt, begrænset moral og en ringe indsats. Ulydighed og dorskhed pålægger os altid en række byrder, der er alt for tunge til, at vi kan bære dem.

Jeg var ikke på Sinai, da de ti bud blev givet, men jeg ved alligevel, ligesom enhver, der var til stede, at det er rigtigt at adlyde Gud og ære vore forældre. Jeg ved, at de mennesker, der holder sabbaten hellig, vil være anderledes end de, der ikke holder den hellig. Jeg ved lige så godt som de på Sinai bjerget, at det er forkert at spotte, stjæle, begære, bære

falsk vidnesbyrd, slå ihjel, bedrive hor eller gøre andre lignende ting.

Gennem Malakias sagde Herren: „Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: ,Hvormed har I bedraget mig?' ,med tienden og offerydelsen. I trues med forbandelse og bedrager dog mig, ja, alt folket gør det!'" (Mal. 3:8—9)

Hvis de mennesker, der ikke betaler deres tiende, anses for at stjæle fra Gud, og vi gør det samme, så stjæler vi også fra Grud. Når vi stjæler fra Gud, stjæler vi også fra os selv.

Medmindre vi beslutter os til at ødelægge vor arv, må vi sætte nogle stærke og beskyttende forsvarslinier op som grænser, langs den lige, smalle vej, der fører til Det cestiale Rige.

Vi bør også tegne nogle tykke, gule streger, der adskiller det rigtige fra det forkerte og samtidig opsætte nogle stopsignaler ved de blindgader, hvor færdsel er forbudt.

Gud har selv sagt, at han kan ikke se på selv den mindste synd med overbærenhed og at synd ikke kan tillades i hans nærværelse. Når vi udviser en dårlig opførsel, sætter dårlige eksempler eller gør forkerte ting, modarbejder vi hans hensigter. Vi tilsidesætter det vigtige bud, som siger: „Du må ikke bære falsk vidnesbyrd", når vi påberåber os at være Guds børn og dog går omkring og optræder som forældreløse, syndere, slyngler og svæklinge.

På grund af vor fødselsret, vor intelligens, vore pagter og vore opgaver, er vi alle særlige vidner for Gud og har en del meget vigtige ting, som vi *skal* gøre. Gud er vor evige himmelske Fader. Vi er alle hans repræsentanter i det største af alle familieforetagender, som Jesus henviser til som: „Min Faders bolig." Det er en bolig, der opbygger retskaffenhed, karakter og evigt liv for hans børn. En af de ting, som vi skulle gøre meget ofte, er at rette os op åndeligt og atter gå til Sinaibjerget, og hente forråd af de ting, som Gud selv har afmålt til os.

Hvis vi lægger vægt på disse ting, vil vi have større sikkerhed for at borteliminere de ting, der under ingen omstændigheder må gøres. Må Gud hjælpe os til dette, beder jeg om i ydmyghed og i Jesu Kristi navn. Amen.

Lad vore øjne vende sig mod Himlen

BISKOP J. H. VANDENBERG,
præsiderende biskop
(Søndag morgen 3. Oktober 1971)

I Jobs bog læser vi om, hvad Herren sagde til Job: „Omgjord som en mand dine lænder, jeg vil spørge, om du skal lære mig! Hvor var du, da jeg grundede jorden? Sig frem, om du har nogen indsigt!
Hvem bestemte dens mål — du kender det jo — hvem spændte målesnor ud derover?
Hvorpå blev dens støtter sænket, hvem lagde dens hjørnesten, mens morgenstjernerne jubled til hobe, og alle gudssønner råbte af glæde? (Job 38:3—7)
Dette lille uddrag af skrifterne hentyder til vor forudtilværelse hos Gud, da vi i hans nærhed frydede os over hans meddelelse til os hans børn, om skabelsens plan på hvilken den menneskelige race skulle baseres.
Vi tror, at vi, da planen blev præsenteret for os, accepterede den og modtog det privilegium at kunne arbejde os frem til et evigt liv.
William Wordsworth[1] må have tænkt meget over livets mysterier, da han blev inspireret til at skrive: „Ode til forståelse af udødeligheden." Heri siger han:

Vor fødsel er kun en søvn og en glemsel,
Den sjæl, som løfter sig med os,
vort livs stjerne
har sin oprindelse andet steds
og kommer fra det fjerne;
ikke i det fuldstændig glemte,
og ikke i yderste nøgenhed,
men som voksende skyer af herlighed kommer vi
fra Gud, som er vort hjem.
Vor hjemlige amme gør alt,
hvad hun kan,
for at hendes forsterbarn, hendes beboer, mennesket,
skal glemme de herligheder, han har kendt,
og det kejserlige palads, hvorfra han kom.

Henry Ward Beecher[2] har sagt: „Gud spørger ikke nogen, om de vil acceptere livet. Der er ikke noget valg. Man må tage det. Det eneste valg er: ‚Hvorledes'." Jeg vil dog i parantes bemærke, at vi virkelig valgte at komme til jorden. Gud tvinger ikke sine børn.
Det valg vi nu har, drejer sig om, hvordan vi skal leve vort liv. Vi har mulighed for at vælge under de omstændigheder, hvor vi befinder os, i løbet af vort liv.
Vi må vælge, medens vi er omgivet af jordens påvirkning såvel som af de mennesker, vi er tilknyttet. Lige fra profeter til ateister er spørgsmålet nu: „Hvordan vil vi gå fremad? Vil vi gå fremad, eller falde tilbage? Vil vi fuldføre vort livs formål, eller vil det blive spildt?
Ved at acceptere livet må vi tage verden, som den er, en kamp mellem godt og ondt. Der er naturligvis nogen, som gerne vil have, at vi skal tro, at der ikke er noget, der er godt eller ondt, men denne bedømmelse går mod natures love om de modsætninger, der findes, såsom varme og kulde, lys og mørke, tryk og vacum og meget andet.
Vi er nødt til at bruge vore øjne, således at vi kan se. Vore ører, så vi kan høre. Vort hoved, så vi er i stand til at tænke og gøre vore egne valg, medens vi filtrerer alt det dårlige fra, som vi hører og ser. På den måde kan vi kende sandheden i det, vi føler i vore hjerter, hvilket bekræftes af Helligånden. Tro på Gud er en nødvendighed for at kunne opnå Helligåndens vejledning. At have tro på Gud er hele grundlaget for et fuldt lykkeligt liv. Uden denne tro kan livet forspildes. Beviset på Guds eksistens brder sig ud i hele universet.
Abraham Lincoln sagde: „Jeg forstår, hvordan det er muligt for et menneske, der beskuer jorden at være ateist, men jeg kan ikke fatte hvordan han kan kigge op i himlen og sige, at der ingen Gud er." Jeg tror, jeg ved, hvad Lincoln mente med denne fremstilling.
For nogle år siden sagde jeg ja tak til en invitation til en „Far og Søn udflugt", hvor man i fællesskab tilbragte en anstrengende men interessant dag på hesteryg, målet var en sø oppe i Idahos bjerge. Sent om afte-

nen, efter at alle lejrbålene var brændt helt ned, og enhver af os havde fundet en plads at sove på under den åbne himmel, lå jeg på min ryg og stirrede opad. Det var en nat uden måne, og jeg havde aldrig set sådan et smukt syn. Himlen var ligesom, den var levende med de lysende stjerner og planeter. Hvor jeg følte mig lille i sammenligning med det umådelige univers. Jeg fyldtes med taknemmelighed, da jeg tænkte på Guds storhed, på hans værk, jorden, himlen, alt sammen skabt i en hensigt, for hans børn, menneskeheden. Denne oplevelse har fæstnet sig i mig. Jeg var overvældet af dens storhed.

Det minder mig om en hændelse, jeg har læst om, som fortæller om naturforskeren William Beebe,[3] der besøgte en anden naturforsker, hvis navn var Theodor Roosevelt.[4] Da William Beebe beskrev besøget sagde han, at efter aftensamtalerne i Roosevelts hjem i Sagamore Hill, gik de to mænd ud på græsplænen og så op mod himlen for at se, hvem der først kunne få øje på den svagt lysende sky under det nederste venstre hjørne af pegasusfirkanten. Den ene eller den anden af dem reciterede herefter: „Dette er Andromedas spiral galaxe. Den er lige så stor som vor mælkevej. Den er en ud af hundrede millioner galaxer. Den er 750.000 lysår borte, den består af et hundrede milliarder sole, hver af dem er større end vor sol." „Efter et øjebliks forløb", sagde Beebe, „smilte Mr. Roosevelt til mig og sagde: „Nu tror jeg, at vi er små nok, lad os gå ind i seng."

Kan I forestille jer, hvorledes Moses følte det, da han sagde: „Nu ved jeg, som følge af dette, at mennesket er intet, noget som jeg aldrig før havde troet." De ord, som Gud talte til Moses, da Moses blev ført op på et overordentligt højt bjerg.

Og han så Gud ansigt til ansigt og talte til ham. (Moses 1:10, 1—2)

Vi læser i første kapitel af Moses Bog:

„Og det skete, at Moses så og beskuede den verden, i hvilken han skabtes, og Moses så verden og dens yderste grænser og alle mennes-kenes børn, som er og blev skabt og han forbavsedes og undrede sig meget derover." (Mos. 1:8)

„Og så kom Satan tilsyne og råbte med høj røst og rasede på jorden og befalede og sagde: ‚Jeg er den Enbårne, tilbed mig.'"

„Og det skete, at Moses begyndte at frygte såre, og da han begyndte at frygte, så han helvedes bitterhed. Ikke desto mindre fik han kraft og styrke ved at påkalde Gud, og han befalede og sagde:

„‚Vig bort fra mig Satan! thi denne ene Gud, som er herlighedens Gud, vil jeg alene tilbede.'"

„Nu begyndte Satan at skælve, og jorden rystede, og Moses fik styrke og påkaldte Gud og sagde:

‚I den Enbårnes navn, vig bort, Satan.'"

„Og det skete, at Satan råbte med høj røst, med gråd og jammer og tænders gnidsel, og han veg endda bort fra Moses nærhed, så Moses ikke så ham." (Mos. 1:19—22)

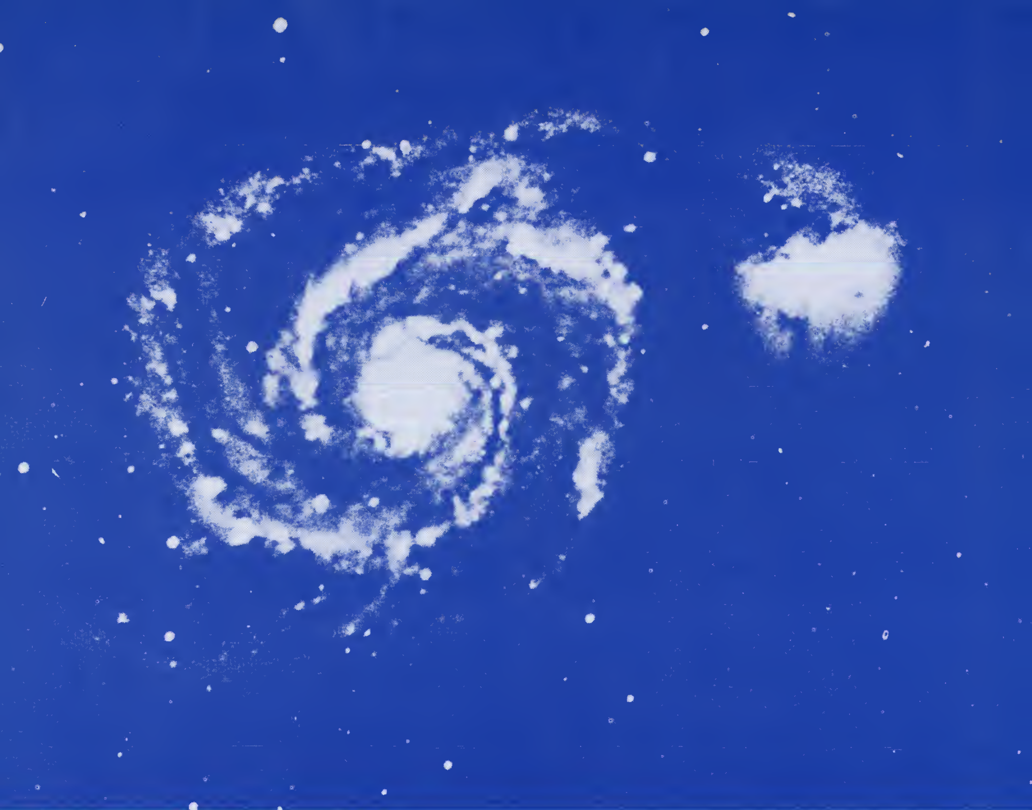
„Og det skete, at da Satan havde forladt Moses, som var fuld af den Helligånd, der vidner om Faderen og Sønnen, opløftede Moses sine øjne mod himmelen.

„Og da han påkaldte Guds navn, skuede han atter hans herlighed, thi den hvilede over ham; (Mos. 1:24—25)

„Og det skete, at Moses påkaldte Gud og sagde: ‚Jeg beder dig fortæl mig, hvorfor disse ting er således og hvoraf du dannede dem.'

„Og se Guds herlighed hvilede på Moses, så han stod i Guds nærhed og talte med ham ansigt til ansigt. Og Gud Herren sagde til Moses: ‚I mit eget øjemed har jeg dannet disse ting. Her er visdom, og den forbliver hos mig. Og gennem min magts ord har jeg skabt dem. Utallige verdner har jeg skabt også dem i mit eget øjemed, og jeg skabte dem ved Sønnen, som er min Enbårne.'" (Mos. 1:30—33)

„‚Men jeg giver dig kun en beretning om denne jord og dens indbyggere. Thi se, mange verdner er gået bort ved min magts ord, og der er mange,

som nu består, og de er utallige for mennesket; men for mig er alle ting talt, thi der er mine, og jeg kender dem.'

„Og det skete, at Moses talte til Herren og sagde: ,Vær barmhjertig mod din tjener, o Gud, og fortæl mig om denne jord og dens indbyggere og ligeledes om himlene, og da vil din tjener være tilfreds.'

„Og Gud Herren talte til Moses og sagde: ,Himlene er mange, og de kan ikke tælles for mennesker, men for mig er de talte, thi de er mine.'

„,Ligesom en jord med sine himle skal forgå, så skal en anden fremkomme, og der er ingen ende på mine gerninger elle mine ord.

„,Thi se, dette er min gerning og herlighed — at tilvejebringe udølighed og evigt liv for mennesket.'" (Mos. 1:35—39)

Tænk på denne beretnings virkning. Alle Guds skabelser var udelukkende gjort med det formål, at give hans børn udødelighed og evigt lev.

Moses blev klar over skabelsens storhed og formålet dermed, da han talte ansigt til ansigt med Gud og så hans værk. Det er kun få, som har haft en sådan oplevelse. Men andre har set Guds storhed gennem hans værk. Abraham Lincoln understegede denne sin overbevisning, da han sagde, at han ikke kunne fatte, hvordan nogen kunne se op i himlen, uden at se at der er en Gud. Jeg havde et uforglemmeligt vidnesbyrd om Guds værk. Abraham Lincoln understregede i Bear Lake County, Idaho. Der er ingen tvivl om, at mange kunne forenes i en sådan oplevelse, for det er blevet sagt: „Vi må trodse os selv og vende vore øjne mod himlen."

Da Herren talte til Moses, talte Herren om jordens skabelse, og hvorledes han skabte mennesket og instruerede det om at lære sine børn, hvad der var godt og ondt, at alle mennesker overalt i verden må om-

vende sig og uden at de gør dette, kan de ikke på nogen måde komme ind i Guds rige, for intet urent kan opholde sig der.

„Derfor giver jeg dig den befaling, at du frit skal lære dine børn disse ting og sige:

„På grund af overtrædelse kom faldet, hvilket fald bragte død, og eftersom I blev født til verden af vand, blod og ånden, som jeg har dannet, og blev af støvet en levende sjæl, så må I også fødes på ny i himmerigets rige af vand og Ånden og renses ved blod, ja blodet af min Enbårne, for at I kan blive helliggjort fra al synd og nyde det evige livs ord i denne verden og evigt liv i den tilkommende, ja, udødelig herlighed.

„Thi ved vandet holder I budet, ved Ånden er I retfærdiggjort, og ved blodet er I helliggjort;

„derfor er den givet jer for at forblive i jer; den er himmelens vidne, Talsmanden, den udødelige herligheds fred, al sandhed, den, som fremskynder og levendegør alt, som ved alt og har al magt i overensstemmelse med visdom, barmhjertighed, sandhed, retfærdighed og dom.

„Og se, nu siger jeg dig: Dette er frelsesplanen for alle mennesker ved min Enbårnes blod, han, som skal komme i tidens midte." (Mos. 6: 58—62)

Således er jordens skabelse, frelsens plan, alt dette er gjort for os. Det påhviler alle forældre at vide det, og de må reagere på barnets ønsker, som det så træffende omtales af Mamie Gene Cole i hendes digt: „Barnets opfordring"

Jeg er barnet.
Hele verden venter på mit komme.
Hele jorden venter med interesse på, hvad jeg skal blive til.
Civilisationen befinder sig i en vægtskål.
For det, jeg vil, vil verden være i morgen.
Jeg er barnet.
Jeg er kommet ind i jeres verden uden at vide noget om den.
Jeg ved ikke, hvorfor jeg kom.
Heller ikke hvordan.
Jeg er nysgerrig, Jeg er interesseret.
Jeg er barnet.
I holder min skæbne i hånden.
I træffer afgørelsen — om jeg skal have succes eller forfejle.
Giv mig — jeg beder jer — de ting, der gør mig lykkelig.
Lær mig — jeg beder jer, at jeg må blive til velsignelse for verden.

Hvilket ansvar for en mor og en far at reagere på denne bøn fra deres barn: „Giv mig, jeg beder jer, de ting der gør mig lykkelig." Det første, jeg må tænke på, er, at vi ikke kan give det, vi ikke selv har. Har vi som forældre de ting, som giver lykke, hvoraf det grundlæggende er forståelsen af Guds plan, som blev åbenbaret for Moses, og prøver vi at leve vort liv i overensstemmelse med den plan?

Tænker du på dig selv som et lykkeligt menneske? Der var engang en ung mand, som lavede en liste over alle de ting, han syntes kunne bringe lykke i livet. Han indbefattede ting som: Rigdom, berømthed, ære succes og kærlighed. Det var en ret lang liste, og han mente, at han havde fået alt med, men da han stolt viste den til en ældre ven, sagde denne til ham: „Du har udeladt det vigtigste af alt: Fred i sindet" Den unge mand sagde, at han ikke på det tidspunkt rigtigt kunne forstå, hvor meget sandt, der var i det, vennen sagde.

Fred i sindet, en ren samvittighed, blev af præsident David O. McKay betegnet som den første betingelse for lykke. Han sagde: „Det er herligt, når du kan lægge dig om aftenen med en god samvittighed, fordi du ved, du har gjort alt, for ikke at krænke eller såre nogen."

Disse og talløse andre dyder og forhold er alle indbefattet i Jesu Kristi evangelium. *(Man may know for himself*, Deseret book co. 1967 side 458) Andre betingelser for lykke, er evnen til at føle det, som du ved er sandt, at beherske dine lyster og lidenskaber, at være i stand til at tage dine egne beslutninger, ikke at føle misundelse, at være i stand til at samtale med Gud i bøn, at være gældfri samt at være herre over sig selv.

Den anden bøn fra barnet til forældrene var: „Lær mig at blive til velsignelse for verden", thi det vil lede mig til lykke, dette fordrer handling af den enkelte, og er et udtryk for opofrelse, idet man må give af sig selv i tjenesten for andre.

I har sikkert hørt den vending, at enhver af os enten er en del af problemet eller en del af svaret i den forstand, at denne verden er fyldt med problemer. Hvis du er en del af svaret, er du til velsignelse for verden og kan lære dine børn at følge dig. Det er til velsignelse for verden, dersom man prøver at gøre følgende:

1. Give en hjælpende hånd.
2. Afstå fra at krænke andres ret.
3. Adlyde Guds og landets love.
4. Forsvare retten og kæmpe mod uretten.
5. Dele sandheden med andre og
6. huske, at Guds største gave er frelsens plan.

Må vi lede vort og vore børns liv i denne retning, beder jeg om i ydmyghed og i Jesu Kristi navn. Aman. O

1. Wordsworth, William — (1770—1850) engelsk digter.
2. Beecher, Henry Ward (1813—1887) amerikansk, protestantisk præst, redaktør.
3. Beebe, William — (1877—1962) amerikansk naturforsker, forfatter.
4. Roosevelt, Theodore — (1858—1919) 26. præsident for De forenede Stater fra 1901—1909.

ÆLDSTE
DELBERT L. STAPLEY,
fra De tolvs Råd

Efter generalkonferencen i april i år, var der et ikke-medlem, en gudfrygtig kristen, der oprigtigt bekymrede sig for verdens ve og vel, som skrev følgende: „Må Gud velsigne jer og det vidunderlige arbejde, I gør. Jeg beder om, at Satan må holdes ude fra jeres kirke, da vi har fejlet i vort forsøg på at holde ham uden for vores."

Desværre er det ikke til fulde lykkedes os at holde Satan uden for vor — eller rettere Kristi — kirke. Vi har ikke alle beskyttet os mod Satans og hans følgesvendes magt ved at leve, som vi bør leve.

Jeg bærer mit vidnesbyrd for jer om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er det sidste bolværk for alt, hvad der er hæderligt, åndeligt, værdifuldt og godt her i livet. Som medlemmer er det vor pligt at bevise for verden, at denne påstand er sand, og det kan vi kun gøre ved vort eksempel.

Herren har advaret sine børn om, at i de sidste dage skal Satan have magt over sit rige. (L. & P. 1:35) At dette allerede er tilfældet idag, ser vi klart, når vi tænker på de stadig flere mord, der begås, på den stadig øgede lovløshed og på de moralske overtrædelser, der er blevet så almindelige. Alle de standarder, der førhen var så urørlige, smuldrer nu under presset fra agnostikerne, ateisterne og andre revolutionære og samfundsomstyrtende grupper. Mennesker, der pønser på ondt, skaber sig formuer ved at handle med narkotika, alkohol, pornografi og gennem prostitution, idet de er fuldstændig ligeglade med, at de er med til at ødelægge de moralske, etiske og åndelige værdier i livet. Den eneste måde, hvorpå Satan kan bindes, er ved, at vi vender hans fristelser og tillokkelser ryggen og går den rette vej for Herrens åsyn.

Satan og hans følgesvende er bestandig på udkik efter svagheder i den brynje af åndelighed, vi beskytter os med, og har de først fundet en sådan, vil enhver form for pres blive anvendt og anvendt, og enhver snare blive lagt for vor fod, for at mørket kan trænge ind i vor sjæl og ødelægge os.

Hvis menneskenes overtrædelser stadig tager til, og verden bliver fuld af uretfærdighed, så vil Guds domme udflyde i rigt mål over de ugudelige på jorden. Vort eneste håb om guddommelig beskyttelse ligger i at men-

Vi har ansvar for, at verden bliver frelst

neskene vil være retfærdige og ydmyge. Herren har lovet, at han vil have „magt over sine hellige og regere midt iblandt dem." (L. & P. 1:36) Det kræver virkeligt mod og målbevidsthed at leve som en hellig.

Vi har Guds ord hos os og en forståelse deraf, derfor bør intet medlem give efter for den ondes fristelser. Vi har lært, hvad vi bør gøre, men vi lever ikke efter det, vi har lært. Hvor mange af os slipper ikke djævelen løs i vort liv, i vore hjem, i Guds templer, ved nadvermøder og ved andre af kirkens møder, simpelt hen fordi vi undlader at følge Guds bud? Vi har skrifterne foran os og Guds levende budbringer, der er sat her på jorden for at lede og råde os indenfor alle områder af vort liv, er iblandt os. Herren forventer af os, at vi skal adskille os fra andre mennesker. Vi skulle være et særligt folk for ham; og ydermere bevise, at vi er et særligt folk ved vor opførsel i al almindelighed og ved vor lovlydighed overfor ham.

For kort tid siden mødtes en fremtrædende og landskendt spejderleder, et ikke-medlem, med en gruppe af kirkens spejderledere, da han alligevel besøgte Salt Lake City. Han nævnte den storslåede måde, hvorpå kirken har anvendt spejderprogrammet til sine drenges fordel. I sin tale sagde han følgende:

„. . . det er min overbevisning, at kirken vil frelse verden. . . Det er store ord . . . men det er sandt, og jeg håber, at I altid vil tænke på det ansvar, der hviler på jeres skuldre."

Jeg skrev til denne mand og spurgte, om jeg måtte anvende hans udtalelser. Som svar herpå, skrev han: „Det er mig en glæde, at kunne sige, at jeg ikke har ændret mening angående den udtalelse, som De refererer til i Deres brev. Faktisk ville jeg føle mig beæret, hvis De ville gøre brug af udtalelsen, hvor det nu er passende. De og Deres fæller udfører et glimrende arbejde. Bliv ved med det."

Hvor er det dog dejligt, at kirken har venner, der har så høje meninger om kirken og dens medlemmer.

Jeg tror, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige virkelig kan frelse verden, hvis Guds hellige vil leve, som de bør. Hver eneste gang vi svigter evangeliets principper blot en lille smule, er det helt sikkert, at en eller anden har lagt mærke til det og udfra dette har dannet sig et ufordelagtigt indtryk af os og af kirkens åndelige værdier. Vor trofasthed er det, der giver mening i de principper, vi lærer. Frelseren understregede dette, da han sagde: „Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader som er i Himlene." (Matt. 5:16)

At skulle frelse verden er et stort ansvar. Dette ansvar hviler ikke på kirkelederne alene, men også på samtlige medlemmer. Jesu Kristi sande evangelium er verdens håb. Det er den eneste plan, der kan forene folkeslag og nationale grupper og nedbryde de barrierer, der i dag adskiller menneskene. Historiens forløb har vist os, at mennesket ikke kan vende Gud og hans Søn ryggen og samtidig leve i fred og sikkerhed. Ingen enkeltperson og intet folk kan modarbejde Guds befalinger og stadig være i harmoni med ham. I mange forskellige dele af verden i dag gøres der oprør mod, hvad der en gang er fastsat som almindelig hæderlighed og mod såvel Guds som menneskenes love.

Hvad gør vi som medlemmer af kirken for at frelse verden? Først og fremmest bør vi efterleve budene. Vi må være ærlige overfor os selv og andre. Vi må være moralsk rene og ikke leve efter en dobbeltmoral. Vi må ikke have to forskellige personligheder — en, vi viser om søndagen og så en til ugens andre seks dage.

Et menneske, der er blevet omvendt for nylig, skrev et brev, i hvilket han udtalte, at mormonismen var „som et pust af frisk luft, ren og vellugtende", og så nævnede han otte grunde til, at han havde forladt sin tidligere kirke og var blevet medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg vil nu fremsige alle otte og føje mine kommentarer til hver enkelt.

1. Et sundt familieliv. Det er hjemmet, der i højere grad end noget andet afgør ens indstilling til alt mellem himmel og jord og ens formål i tilværelsen. Det har større indflydelse end venner og kammerater, skolen eller universitetet eller hvem, man ellers har omgang med. Hjemmet er den første skole, man kommer igennem som barn. Et ideelt sidste dages helligt hjem er et hjem, hvor standarderne holdes, hvor der er gensidig tillid, fred, kammeratskab og lykke.

2. Selvstændighed og ansvar. Alle medlemmer af kirken bliver belært om selvstændighed og ansvar fra vugge til grav. At opnå evigt liv er en personlig pligt.

3. Moralsk og fysisk disciplin. Apostlen Paulus sagde til galaterne: „Og kødets gerninger er åbenbare, såsom: utugt, urenhed, løsagtighed, . . . misundelse, drukkenskab. . . Men Ån-

dens frugt er kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed." (Gal. 5:19, 21—22)
Præsident David O. McKay sagde altid, at hvis man vil kontrollere moralen, må kan kontrollere sig selv på enhver måde.
Præsident Joseph F. Smith sagde: „Intet menneske kan føle sig tryg, med mindre det kan kontrollere sig selv; der findes ingen tyran, der er mindre barmhjertig, eller som bør frygtes mere end lidenskabernes glødende appetit." *(Gospel Doctrine*, Bookcraft, 1939, side 247)
Frelseren advarede os med følgende ord: „Våg og bed, for at I ikke skal falde i fristelse! ånden er villig, men kødet er skrøbeligt." (Matt. 26:41)
4. Børns lydighed overfor forældre. Apostlen Paulus advarede den efesiske ungdom således: „I børn! vær lydige i Herren mod jeres forældre, thi det er ret. Ær din fader og din moder, dette er jo det første bud, der er knyttet forjættelse til: for at det må gå dig vel, og du må få et langt liv på jorden." (Ef. 6:1—3)
Også til de hebraiske hellige sagde han angående Kristus: „Skønt han var Søn, lærte han lydighed af det, han led." (Heb. 5:8)
Lydighed går langt ud over pligten mod vore jordiske forældre. Vi er som vor himmelske Faders børn alle pligtige til at lyde hans bud og befalinger.
5. Stræben efter det fuldkomne og efter at udmærke sig i alle ting. Evangeliet er givet for at fuldkommengøre de hellige. Frelseren rådede: „Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen." (Matt. 5:48)
Jesus stillede sine disciple følgende spørgsmål: „. . . Hvad slags mænd burde I være?" Han svarede selv ved at tilføje: „. . . Sandelig siger jeg jer: *Som jeg er.*" (3. Nep. 27:27, understregning tilføjet) Han levede selv så perfekt, at han kunne udfordre sine disciple og sige: „følg derfor mig og gør de ting, som I har set mig gøre." (2. Nep. 31:12)
6. Kyskhed og nøje overholdelse af

den ægteskabelige pagt. Det var en dejlig oplevelse at læse om den nye Miss Amerika, Laura Lea Shaefer, som modigt svarede på de spørgsmål, som hun blev stillet overfor ved sin første pressekonference, ved at sige, at hun var imod sexuelle forbindelser før ægteskabet. Det er hendes opfattelse, at det at ryge marijuana fører til brug af de hårde stoffer, og at abort burde være ulovlig. Hun tilføjede: „Jeg er ikke en typisk universitetsstuderende, men jeg føler, at mine lige og de fleste andre unge mennesker mener det samme, som jeg gør." Sikke et eksempel hendes personlige standarder er for den amerikanske ungdom.
Utroskab er et brud på den ægteskabelige pagt og resulterer som sådan ofte i skilsmisse, som igen underminerer børnenes tryghed, hvad der ofte fører dem ud i stofmisbrug, umoralskhed foruden en mængde andre synder, og desuden gør dem inaktive i kirken. Hvis alle ægtepar holdt den pagt, de indgik, da de blev gift, ville der være færre problemer og sorger i verden i dag. Børn ville ganske naturligt forvente, at deres ægteskaber også ville blive hellige og trygge,

fordi deres forældre viste dem et eksempel på kærlighed og tillid og fælles, evige mål.

7. Høje standarder for uddannelse. Vi lærer at: „Guds herlighed er intelligens eller med andre ord: Lys og sandhed." (L. & P. 93:36) Herren rådede os således: „Og da ikke alle har tro, så søg med flid og lær hinanden visdoms ord; ja, søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro." (L. & P. 88:118)

Vi lærer også: „Alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen. Og om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelen i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv." (L. & P. 130: 18—19)

8. „Sidst men ikke mindst", skrev denne nyomvendte, "kommer den sunde fornuft." Den sunde fornuft giver indsigt uden nødvendigvis at følges med intellektuel forfinelse eller særlige kundskaber. Den er simpelt hen en god, sund, praktisk sans, når det drejer sig om at afgøre, om noget er rigtigt eller forkert. Alle er født med en vis portion sund fornuft. Det gælder bare om at bruge den, at tænke tingene igennem i stedet for at handle overilet.

Disse otte virkelig betydningsfulde grunde er gode for os at huske på og følge i vort daglige liv.

Evangeliet kan kun inspirere menneskene til at leve op til dets standarder for god moralsk og åndelig opførsel. Vi ofrer ikke noget, der er værd at eje, når vi holder op med at gå verdens veje og trofast holder Guds befalinger. For det at vi viser os værdige i det jordiske liv, giver os adgang til den celestiale del af vor himmelske Faders rige, når vi forlader dette liv. Findes der nogen større og mere ærefuld belønning?

Efter at profeten Lehi var blevet advaret om Jerusalems ødelæggelse, tog han sin familie og nogle få andre og forlod den hellige stad. Efter tre dage i ørkenen slog de lejr i en dal i nærheden af en flod, (1. Nep. 2:6) der flød ud i Det røde Hav. På vejen havde Lehi alvorlige problemer med sine to ældste og temmelig oprørske sønner. Medens han så på floden, sagde han til sin søn Laman: „O, måtte du dog blive som denne flod og uophørlig rinde ud i al retfærdigheds kilde!" (1. Nep. 2:9)

Mange floder har deres udspring i rene, krystalklare kilder, der rinder frem fra bjergsiden. Men som vandet finder vej mod havet, støder der andre strømme til hovedstrømmen. Nogle af disse bistrømme er forurenede og besmitter hovedstrømmen, der i begyndelsen var så ren og klar. Når floden så omsider når ud til havet, er hovedstrømmen forurenet i bund og grund.

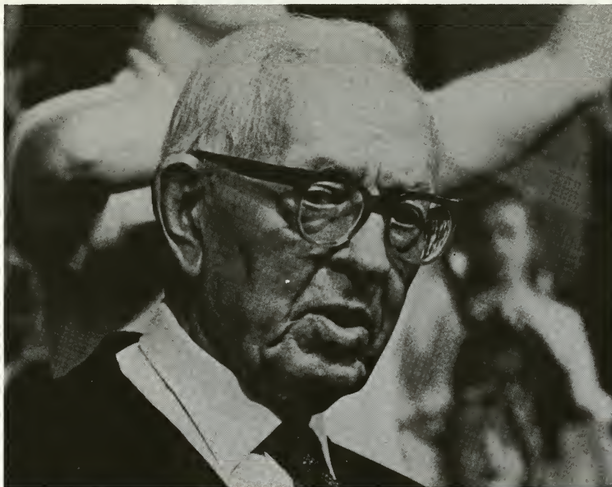
Hvor meget ligner dette symbolske billede ikke livet! Herren har åbenbaret at: „Hver menneskeånd var uskyldig i begyndelsen, og da Gud havde forløst mennesket fra faldet, blev menneskene i den spæde alder atter uskyldige for Gud." (L. & P. 93:38) Med denne udtalelse in mente kan vi forstå, hvorfor Frelseren sagde: „. . . Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget." (Matt. 18:3)

Herren advarede os angående den tid, hvor et barn når ansvarlighedens alder: „Men den onde kommer og borttager lyset og sandheden fra menneskenes børn på grund af ulydighed . . ." (L. & P. 93:39)

Af denne åbenbaring lærer vi, at mennesket ved begyndelsen af dets dødelige liv er uskyldigt for Gud og derfor er, som floden var i begyndelsen, ren og umærket. Ligesom de forurenede bistrømme kommer til og forurener hovedstrømmen. Sådan bliver vore liv snavset til, når vi tillader det onde at komme ind i det. Det er disse ondskabens bifloder, vi må være på vagt overfor og kæmpe imod. „Ugudelighed har aldrig været lykke," (Alma 41:10) men tværtimod har ugudeligheden en deprimerende virkning; den ødelægger samvittigheden og nedbryder tilsidst individets åndelige liv. Et barn, som har modtaget forkerte lærdomme fra forældrene og som er galt opdraget, er tilbøjeligt til at bukke under for det ondes fristelser og således besmitte og ødelægge sit liv, både nu og i al evighed. Vi må huske på, at intet urent kan komme i Guds nærhed. Man vinder ikke noget ved at følge ondskabens sti. Jo tidligere i livet, vi lærer denne lektie, des bedre og mere frugtbart vil vort liv blive.

Det skal være min oprigtige bøn, at vi alle må kunne stå fast, være trofaste og ubevægelige, når det drejer sig om at holde Herrens bud og således holde Satan ude af kirken.

Når vi bruger vore kræfter herpå, vil vi blive værdige eksempler på det, vi lærer. Vi vil være alvorligt optaget af at dele vor viden om evangeliet med vore venner og dem, vi kender, og af at bære vidnesbyrd om guddommeligheden i det arbejde, vi er optaget af. Må Gud velsigne os på denne måde, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Søndag den 2. juli, omkring kl. 21^{20}, afgik præsident Joseph Fielding Smith ved døden, medens han opholdt sig i sin svigersøn, ældste Bruce R. McConkies hjem. Med ældste Conkies ord: „Hans bortgang var blid og stille, så rolig og fredfyldt, som var han faldet i søvn, hvad han jo i virkeligheden var; det var med ham som med den gamle, om hvem Jesus sagde: ‚Lazarus ... er sovet ind'. Han gik bort siddende i den samme stol, hvori hans elskede Jessie sad næsten nøjagtig elleve måneder tidligere, da hun blev kaldet bort."

Vi vil inderligt savne præsident Smith, for han levede et liv i opofrelse, tjeneste og eksempel. Men som præsident N. Eldon Tanner sagde: „Dette er ikke en sorgens stund, men en glædens stund over at vi har nydt gavn af hans liv og samvær, og velvidende om, at han er gået ind til den store belønning, hvortil han var så vel beredt."

Begravelseshøjtideligheden for præsident Smith blev afholdt torsdag den 6. juli, hvorefter hans legeme blev stedt til hvile på Salt Lape Citys kirkegård.

Præsident Smith blev født den 19. juli 1876, som søn af Julina Lambson Smith og Joseph F. Smith, Kirkens sjette præsident, der var søn af Hyrum Smith, profeten Joseph Smiths broder. Han blev ordineret til apostel i 1910 i en alder af 33. Han blev Kirkens præsident den 23. januar 1970.

Fredag den 7. juli blev præsident Harold B. Lee i Salt Lake templet ordineret og indsat som Kirkens 11. præsident. Ordinationen fandt sted efter et møde i De Tolvs Råd, der havde været Kirkens ledende myndighed siden præsident Smiths død. Præsident Lee udnævnte præsident N. Eldon Tanner som sin første rådgiver og ældste Marion G. Romney fra De Tolvs Råd som sin anden rådgiver. Præsident Spencer W. Kimball blev udnævnt til præsident for De Tolvs Råd.

Fredericia Grens nye kirkebygning taget i brug

Mandag den 19. juni 1972 var en mindeværdig dag for Kirkens medlemmer i Fredericia. Ved et møde om aftenen kl. 19.30 to 95 medlemmer afsked med Præsident og søster Pehrson, der afløses fra deres mission. Samtidig glædede alle tilstedeværende sig over den dejlige nye kirkebygning, der ved denne lejlighed blev taget i brug, endnu inden den var helt færdig. Gulvbelægningen var f. eks ikke blevet lagt.

Mødet var også en afsked med br. Karl G. Lagerberg fra Kirkens bygningsadministration i Frankfurt. Br. Lagerberg er kendt af mange søskende, idet han er patriark i Frankfurt Stav. Til stede ved mødet var også Str. Lagerberg og Br. Henry A. Haurand, der er br. Lagerbergs afløser ved bygningsadministrationen i Frankfurt.

Om eftermiddagen den 19. juni ankom et dejligt nyt, lille orgel til den nye kirkebygning. Dette var lige betids nok til, at det kunne tages i anvendelse om aftenen, hvor det var til glæde for alle.

Ved mødet var Præsident Pehrson som sædvanlig i fin form, og han bar igen vidnesbyrd om Evangeliets sandhed, og han fortalte med iver om, hvordan det altid har været en stor glæde for ham at kunne arbejde for Kirken.

Det har varet 7 måneder at opføre den nye bygning, der vil blive taget endelig i brug af Fredericia Gren søndag den 2. juli 1972.

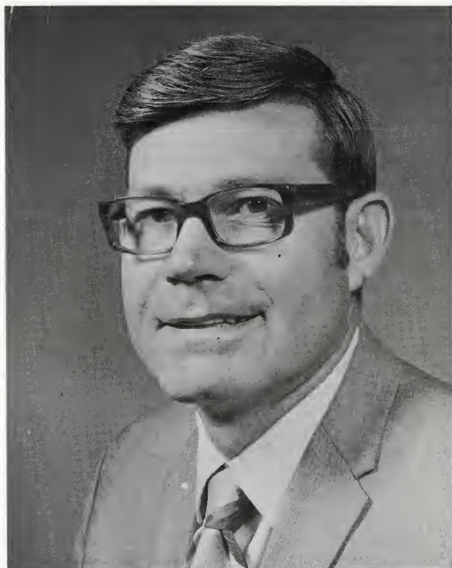
Det første spadestik blev taget af Præsident Pehrson den 4. december 1971 og den 29. marts 1972 kunne der holdes rejsegilde ved en hyggelig sammenkomst på byggepladsen, hvor håndværkere og medlemmer skålede i Lapomme og nød et stykke kransekage. Ved denne lejlighed forærede Fredericia Grens medlemmer 23 eksemplarer af Robert Mullens bog „Mormoner" til 23 håndværkere og mestre.

Kirkebygningen er på ca. 160 m² og salen kan rumme 110 mennesker. Ved hjælp af foldevægge kan salen deles i 3 dele. Desuden rummer bygningen 2 små klasseværelser, et meget moderne køkken, et grenskontor, en bred gang samt toiletter.

Bygningen opførtes fortrinsvis av lokale håndværksmestre samt for nogle få entreprisers vedkommende gennem medlemmernes frivillige arbejde. Dette sidste beløber sig til ca. 2000 arbejdstimer fordelt på 12—14 forskellige brødre og søstre.

Fredericia Grens nye adresse er nu: Kaltoftevej 19, 7000 Fredericia

KBA

Regionalrepræsentant til Danmark

Hidtil har Regionalrepræsentanterne for De tolvs Råd kun virket i Zions stave. Men i henhold til bekendtgørelse fra Det første Præsidentskab den 29. juni 1972, er der med virkning fra 1. juii 1972 udpeget yderligere 35 regionalrepræsentanter, således at antallet kommer og på 107. Samtidig er antallet af regioner udvidet til at omfatte også missionerne, od der er nu i alt 240 regioner. Det gamle system, hvorved missionerne blev styret af medlemmer af De tolvs Råd og andre generalautoriteter som „supervisors" er blevet ophævet.
For Danmarks vedkommende betyder denne forandring, at en lokalkendt mand med bopæl i Utah vil være direkte forbindelsesled mellem hovedsædet i Salt Lake City og os herhjemme. Han vil overbringe os budskaber, instruktioner, nye programmer og overvåge trivselen i Danmark Missionen. Men han vil også i ugentlige møder med generalautoriteterne tale Missionens sag, fremføre særlige ønsker eller behov og måske frembringe danske tanker og ideer, skulle sådanne opstå, af interesse for hele Kirken.
Som den første sådanne regionalrepræsentant er udpeget **Don L. Christensen** fra Bountiful i Utah, kendt af næsten alle medlemmer i Danmark som missionspræsident i årene 1966-69. Vi kunne næppe ønske os nogen bedre mand end ham, levende interesseret som han er i danske forhold og danske søskendes velbefindende, opfyldt af begejstring og entusiasme for sagen. Der er ingen tvivl om, at vi i ham har fået en god fortaler for danske interesser. Derfor kan vi roligt sige tillykke, både til præsident Don L. Christensen og til os selv.

JWS

Fødselsdage

Stjernen ønsker hjertelig tillykke til følgende søskende:

Anna Iversen, København, 65 år den 2. oktober. **Hans Petersen,** Haderslev, 70 år den 4. oktober. **Ingeborg Aloyser,** København, 65 år den 10. oktober. **Valborg Knudsen,** Odense, 75 år den 15. oktober. **Julie Busk,** Nordre Gren, 80 år den 15. oktober. **Elise Kirstine Johansen,** Horsens, 75 år den 17. oktober. **Marie Schmidt,** Esbjerg, 65 år den 18. oktober. **Aage Hjalmar Emilius Nielsen,** Århus, 75 år den 22. oktober. **Herman Sørensen,** Silkeborg, 75 år den 22. oktober. **Maren Hagensby,** Ålborg, 80 år den 28. oktober. **Lilly Kjær,** København, 75 år den 28. oktober. **Ellen Pedersen,** Slagelse, 75 år den 29. oktober. **Aage Amandus Bruun,** Odense, 70 år den 29. oktober.

Døde

Århus:

Den 22. februar 1972 døde søster **Christiane Sophie Martine Rudholt,** 79 år gammel. Den 13. juni 1972 døde søster **Ovine Marie Haun,** 83 år gammel.

Ålborg:

Den 26. mai 1972 døde broder **Otto Alfred Sigvard Simonsen,** 76 år gammel. Den 22. juni 1972 døde broder **Hyrum Lehi Larsen,** 61 år gammel.

Hjørring:

Den 15. april 1972 døde broder **Jens Peder Richard Nielsen,** 62 år gammel.

Nordre Gren:

Den 16. maj 1972 døde broder **Erhardt William Toft,** 58 år gammel.

Missionærafløsninger

Følgende missionærer er blevet hæderligt afløst fra deres arbejde i Den danske Mission:

12. juni 1972:

Terry Lane Fowler fra Murray, Utah, efter sidts at have arbejdet i Missionskontoret. **George Paul Faris** fra Spanish Fork, Utah, efter sidst at have arbejdet i Missionskontoret. **Ronald Lynn Jensen** fra Brigham City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Glostrup.

7. juli 1972:

Carol Kay Watson fra Grand Prairie, Texas, efter sidst at have arbejdet i Hvidovre.

Bryllup

København:

Den 10. juni 1972 viedes i Kirken på Priorvej søster Anne Elisabeth Nordby Larsen og broder Niels Hugo Hansen. Stjernen ønsker hjertelig tillykke.

Dåb

København: 20. maj 1972:

Dorthe Bøgh Nielsen døbt af ældste Brent Farnsworth, håndspålæggelse ved ældste George Sansom.

27. maj 1972:

Lucjanjan Tyrakowski døbt af ældste Michael Dalton, håndspålæggelse ved ældste Danny Stevens. **Marianne Hviid Knudsen** døbt af ældste R. W. Blackmore, håndspålæggelse ved ældste Brent Farnsworth.

1. juni 1972:

Gunner Jensen døbt af ældste Danny Stevens, håndspålæggelse ved ældste Michael Dalton.

3. juni 1972:

John Bendix Engmann døbt af broder Sven-Erik Thomsen, håndspålæggelse ved broder Hans Henrik Jørgensen.

4. juni 1972:

Jesper Stenholm Paulsen døbt af broder Paul Jørgen Paulsen, håndspålæggelse ved samme.

Herning: 1. maj 1972:

Leo Gudmann Andersen døbt af ældste Michael Dalton, håndspålæggelse ved broder Henry Olsen. **Kathrine Karoline Andersen** døbt af ældste Michael Dalton, håndspålæggelse ved broder Henry Olsen.

24. juni 1972:

Irma Irene Abelse døbt af ældste Russell Ben Rader, håndspålæggelse ved ældste Jerry Richard Jensen.

Herning: 24. juni 1972:

Anna Sigrid Martha Kristine Hansen døbt af ældste Paul Marsden Durham, håndspålæggelse ved ældste John Dees

Horsens: 3. juni 1972:

Johanna Hansen døbt af ældste Gary Robinson, håndspålæggelse ved broder Jan Greisen

Vejle: 1. juni 1972:

Birger Elmgren Sørensen døbt af broder Bent Bisgård, håndspålæggelse ved samme

Ålborg: 20. maj 1972:

Ellen Ditlev Johansen døbt af ældste John Haupt, håndspålæggelse ved broder Jens Ditlev Pedersen

4. juni 1972:

Arne John Rasmussen døbt af ældste Larry Perkins, håndspålæggelse ved ældste Randy Olsen

Vinnie Anita Rasmussen døbt af ældste Larry Perkins, håndspålæggelse ved broder Charles J. Larsen

Jørgen Emil Rasmussen døbt af ældste John Haupt, håndspålæggelse ved ældste Elray Cook

Hanna Karla Rasmussen døbt af ældste John Haupt, håndspålæggelse ved samme

18. juni 1972:

Michael Hellemann Sørensen døbt af broder Ejnar Sørensen, håndspålæggelse ved ældste Frode Madsen

25. juni 1972:

Bente Brødslev Poulsen døbt af ældste Elray Cook, håndspålæggelse ved broder Kaj Vinther Lauridsen.

Centrum Sjælland: 6. maj 1972:

Martin Stockholm døbt af broder Svend Åge Stockholm, håndspålæggelse ved samme

27. maj 1972:

Jens Hansen døbt af ældste Ronald Jenson, håndspålæggelse ved ældste Kenneth Giessing

Anders Hansen døbt af Roderick Blackmore. håndspålæggelse ved ældste Donnie Hudson

Nordre Gren: 28. maj 1972:

Elsebeth Johanna Rasmussen døbt af ældste George Sansom, håndspålæggelse ved ældste Blaine Luke

30. maj 1972:

Eva Inger Rasmussen døbt af broder Orla Rasmussen, håndspålæggelse ved samme

Ordinationer

Centrum Sjælland: 30. april 1972:

Peter Hansen ordineret til lærer af broder Bent Giesmann Lindhardt

7. maj 1972:

Lars Colvig Jensen ordineret til diakon af broder Bent Colvig Jensen

Odense: 28. maj 1972:

Finn Krejberg Pedersen ordineret til diakon af broder Jørgen J. Larsen. **Vagn R. S. Westing** ordineret til lærer af broder Orla Knudsen. **Arne Jensen** ordineret til lærer af broder Carsten Larsen. **Svend Erik Jensen** ordineret til præst af broder Karl Ove Nielsen.

4. juni 1972:

Jørgen Mønsted Bendix ordineret til lærer af broder Henry Haupt

